

AZ FÖLDI RESZEK
Szerentsének álhatatlan
LAKODALMABAN
TOMBOLOK

JÓRA INTŐ

TSENGE
TYVIE.

MÉLLY AZ ÚILAG
TSALARDSAGAT

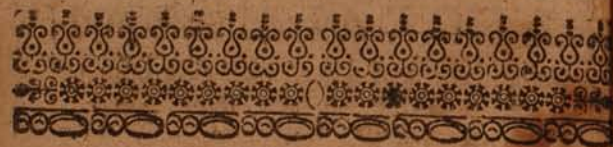
ZEMBER NEGY UTOLSO
DOLGAINAK

ZENGESÉVEL

Kinek-kinek eleibe
adgya.

Nyomt

Deut. 31. vers. 29.

Tanáts és okofság-nélkül-
való Nemzetség, vaj-ha efze-
sek vólnának, és értenének, és
az **UTOLSO DOLGOKRÓL** gon-
dolkodnának.

**AZ VILAGI SZERE-
TETNEK ISTENI SZERE-**

TEK Ellenségének pironkodása, a'
Négy utóltó Dolgoknak elmékedése
által nyilatkozik.

**ELSŐ RESZE,
AZ HALALRÓL.**

1. Melly tsalárd legyen e' Világ?

Mit halálsz utánna, te ortzátlan világ?
Ha tudom, hogy minden dolgod tsak álnok-
Többször, hidgyed, reám lábod soha nem hág, (sá-
Mérges fogad többé nem szagat, és nem rág.

Mátsut árúld *Tzigány*, hát benna lovadat:
Mert itt nem találod most fel vásárodat,
Hizelkedéledből értem szándékedat,
Ally-rováb, hogy alám ne öncsed ferfódat,
Mert, mint az Vadászna nádból tsinált sipja,

Mellyel az madarat * lép veszfőre hija:
Akképpen hitetget minden szódnak lángja,
De vak, hátad megett ki veszfőd nem lát

Kintsed ^b hánnya nyelvéd tsak hogy
hatna :

De nem öly tejes az, a' mint riv a' Tsar
Alám áfott vermet keménnyen takarua
De itt ki nem foghat: bár mátsut ka

* *Ecc. 9. 12* ^b *Mat. 23*

A' Négy végső dolgoknak

Nem szoktam kovástól pénzen szener venni;
Sem délben lámpásnál léppel madarászni;
A' dolog a' mint lőtt, úgy szoktam beszélni.
Soha matskát fakban nem tudtam árulni;

Tudd. é, hogymég fogam sem fakadott vak;
Még a' pola-kötél alatt firok vála,
Tekelatlenséged mikor mellém álla,
Es fok ígérettel hozzája kaptola?

Rám tsalárd fúrt fejed * mind addig állfúla,
Miglen bogár után vak szemem indúla,
Mint egy álombortu! fejem meg-zajdúla;
S-fűstös Záfzod után bolondul rándúla.

De mihelt hogy szivem elzére fordúla;
Mint szélről hanyatott tenger, meg-búsúla,
S-még a' vér-is bennem ugyan fel posdúla:
Mert miattad ortzám fokizor meg-pirúla.

Tsalárd vagy az Urtól d miolta el-ször^h,
S-szekere farkára az ördögnek ültél:
Mert, ha ki nyelvére edgy kis mézet kentél,
Mig bé. nyelte, addig hátára-is pöktél.

Sir még iffiuságom keserves elmével,
Mert meg-tsalván szemem pilulát fényével,
Epségét meg rontád gyomromnak bélivel,
Addig * adál bűdös hullt fel a' jó lével.

Elmémer e' dolog még most is bolgattya,
Ért nem lesz kedvemnek baráttya,
Zámat mert egyszer * meg-égette kása,
A' tarhóját-is már velem fújtattya.

* *Isa. 14. 13. * Gen. 3. 23.
† Gen. 3. 23.*

I. RESZE. Az Halálról.

De meg-ládd, ez után résen léizen tülem;
Nem jádzol már többé, bár ne fély, én velem.
Minden álnokságod nyilván ki-beszéllem;
S-a' mit el tagadtal, tőled vízfíza perlem,
Az-okáért tzelom léizen e' *Versék*-be,
Hogy a' Magyar népek vehessék ezekbe,
Miként tündér világ port hánnyon szemekbe,
A' kiket meg-tsalhat; s' térjenek mennyekbe.

2. Hogy embernek nem kell e' Világhoz
ragaszkodni?

MIt bizol oh ember veszendő biborhoz?
S-tsalárd reménfeggel nagy fok pompáihoz?
Egy kevés sárgával tündöklő agyaghoz?
Igy kell-e szivedet * kötnöd az álomhoz?
Még a' dajka teje ajakán folydogal,
Tsets szopó gyermeknek; s' már Világ^h horoggal,
Mint egy Vadász, ugy jár utánna, s madzaggal,
Biztattván szüleit kintses Urasággal.

De ha ki rá-vigyáz ugyan valósággal,
Meg láttya, i hogy tsak jár szines hazugsággal:
Almához kapdostat kemény fáradtsággal,
Tantalus módgyára, s meg öl szomjusággal.
Melly hirtelenséggel mert el ragattatnak
Aszfú-fa levelek, k a széllyel hanyattatnak,
Es mint apró polyvák i fel sem talátnak;
Kemény távalz szelek midön viaskodnak.

* *Psal. 72. 20. h Eccl. 9. 12. i Psal. 61. 10.
k Job. 13. 25. l Matth. 5. 12.*

A' Négy végső dolgoknak

Olly nagy gyorsasággal öröme világnak,
 Nagy friss reménsége uralkodásának,
 S minden ékessége kintses-tárházának,
 Egy szempillantásban semmivé változnak,
 Mint a' meg-hervadott rósák melegségtől,
 Vagy gyenge violák ártalmas efsőtől,
 Kedves liliomnak kemény vad időktől,
 Meg szoktak fosztatni minden szépségektől,
 Világ szeretői a' ként örömeiktől,
 Aranytól, ezüstől, és a' szép természettől,
 Uraság ígérő phamis reménségtől,
 Szoktak meg-fosztatni minden ditsőségektől,
 Inkáb hidgy felzendőt tenger habjainak,
 Héltzet törben esett mézők rókáinak,
 Es a' vadon erdők mérges kigyóinak,
 Hogy sem e' világnak tsalárd javainak,
 Inkáb hidgy meg-dühött ebek fogainak,
 Párdutz-téjen tartott kőlykők ajakinak,
 S havason ordító erdők farkasainak,
 Hogy sem a' meg-romlott test adományinak,
 Inkáb hidgy oroszlány fivó kőlykeinek,
 Vagy az Alpis-kigyó mérges szemeinek,
 Es a' meg-éhezett Sasok körmeinek,
 Hogy sem mint e' világ bizelkedésinek,
 Mit hietz nyomorult földi Uraságra,
 Nem ládd-e e' Világ hogy viszen tsúfságra,
 El-rántván a' gyéként telepít szalmára;
 Midőn nem-is vélnéd, ajtó nyit halálra?

* Job. 20. 5.   * 1. Pet. 1. 24.   * Psa. 122. 25.
 * Gen. 32.

Hogy

I. RESZE, Az Halálról.

Hogy merz te igérni nagy hozzá életet,
 Tsalárdul biztatván romlott természetet;
 Nem ládd-e melly sokan okádgyák lelkeket,
 Akárván újonnan venni lélegzetet?
 Némely még világra nem-is születetett,
 Ez Vilagi jókban sem részesülhetett,
 Még Anyja méhében vezett rekesztetett,
 S-immár a' halálnak praédául vettetett.
 Mit bizol erődhöz? tekintsd a' kőveket;
 Miként le-hullanak morsánként, s. hegyeket!
 Es a' meg rothadott tser-fa tőrsököket,
 Egy kevés efsőtől, s. széltől fenyyettek!
 Nézed, kérlek, dolgát Márvány-kő hegyeknek,
 Egy kevés etzettől miképpen töretnék!
 Tekints meg mi módon tűztől emésztetnek.
 Nagy roppant várafok, s. tornyok is le-dűlnék!
 Mi lehet erősebb kérlek, a' Gyémántnál?
 Kin sem tűz, sem pöröly nem fog a' kovátsnál?
 Mellyet mindazáltal ha igen akarnál,
 Egy kevés kos vérrel izenként ronthatnál.
 Mi lehet erősebb a' vad Eléfántnál?
 Melynek hátán erős Kastélt hogy ha látnál,
 S-jeles Vitézeket benne sájdítanál,
 Talám ijettedben még szólni sem tudnál.
 De főképpen akkor, mikoron találnál,
 Egy kis egyeretstét Eléfánt orránál;
 Kinek szaga miatt, Eléfántot látnál,
 Le-dőlni, s' meg-halni: akkor mit mondanál?

* Plin. l. 37. c. 4.   * 1. Mach. 6. Alb. Mag. l. 22.
 * Plin. lib. 3. c. 10.

A' Négy Végő dolgoknak

Jaj szegény! mit számlálsz nagy sok esztendőket,
Egy szem pillantásban el-hadsz mindenedet,
Mit hányod ősedet, s' nagy Nemzetiségedet?
Az halál egy pontban el-rántya ezeket.

Mit hányod kénsedet, s' nagy sok jószágodat?
Nem látod, é kemény ítélő Birádat!

A' ki el nem veszi kénsed s' aranyadat;
S-talám ma pokolban eszed vatsorádat.

Mit fenéd *Fringia* s' *Dömbözk* fegyvered?
Veled-é hol léssen ma néked ebéded?
Talám Safok iszszak véred ma meg néked,
Es *Pluto* vendége léssen szegény lelked.

3. *Hogy a' Magas dolgok, és nagy Uraságok, a' veszedelemhez igen közel: az alatsom penig, fölötté nagy bátorságban legyenek.*

AZ kik fenn héaztak efestül féllyenek;
Es a' magas helyen korán le-üllyenek;
Mert ha fejek, el kezd lezédülni, s- késődnek,
Félő, nagyra főre alá ne jöjenek.

Bátrabban tántorgasz mindenkor a' téren;
Meg tsak a' botlás-is felelmes a' hegyen;
Nagyot esel meg-hidd ne jádzá a' hegyen;
Ritkábban, s' lágyabban esel el a' téren.

A' meny kö-is inkább úri a' tornyokat,
Hogy sem mint a' Sáflal fődött kalyibákat;
Isten-is le-nyomja a' fel-fuvalkodtakat;
De fel-magasztallya a' meg-aláztakat.

Luc. 18. 14.

I. RÉSZE, Az Halálról

Nagy magas fenyő-fák szelvézskor le-dűlnek;
Boroslyán fák abban semmit nem éreznek,
Erős Tser fa tőkék szútül meg-éretetnek;
Lágy fenyő gerendák inkább ditséretnek.

Zür zavar-is szokta ki ontani mérget,
Inkább a' Hegyeken; s' minden dühöségét;
Tsak hallod a' völgyben zörgő keménységét;
Ditsérsjed a' völgynek nyájas tsendességét.

A' sebes vad szelek midőn erdőt járnak,
Gyenge nyír-velszöket keményen ingattyák;
Noha meg hajolnak, helyeket meg-állják;
Szelek dühöségét akképpen tsufollyák.

Nintsenek irégység, Hágyszert-viseletre,
Nintszen ellenséged? Tégy szert Nemességre,
Nintszen búban fejed? Siels ditsőségre,
Nints élethez kedved? Meny Fejedelemségre.

Hányan Király székből estek a' szőr sákba?
Belisarius-ból egy szem-pillantásba,
Kuldosá lélsz, s' esel nagy nyomoruságba,
Avagy ellenséged kemény rabságában.

El-vonszák a' Tisztet egy szem pillantásban;
Meg égnék Jószágid egy gonosz órában;
Egy szóért ketroért, esel gyanóságban,
S-Fejedelemségből örök gyalázatban.

Minta' szép violát a' hideg v meg sűti;
S-gyenge fák-levelét a' szél a' el terjeszti,
Avagy aszízú polyvát földön el-szeleltszi,
A' jég-eső nádat ide s-tova törí:

v *Isa. 7. 8.* * *Job. 14. 2.*

A Négy Végő dolgoknak.

A ként e' Világnak minden ditsősége,
 El múlik semmivé lézen ékeffége,
 S mind a' jégre mettetet börtűt Nap hévsége,
 El törli: színtén ugy véfz. el reménsége.
 Ezt halván, ó ember, serkeny-fel álmodból;
 Térj-meg Istenedhez a' fok gonofságból;
 Szabadíts meg lelked Pokol rabságából;
 S-válts meg bűneidet 7 fok takarmányidből.
 Eörök kárhozatot, s örök boldogságot;
 Eörök boldzsúságot, s örök vigaságot;
 Eörök gyalázatot, s örök Uraságot,
 Elmédben forgatván, s-a több Végődolgót.

4. Hogy minden, a' mi e' Világ nagyra bötstűli,
 tsak hamar semmivé lézen.

MIt szetz tengeren Országokat venni.
 S-a tékozló világ javain kapdosni;
 Nem ládd-e mint álom hogy el-szoktak múlni,
 S-mint hamu szél. véfzben, mint semmivé lenni;
 Oh meg-tébolyodott ember szerentséddel,
 Mit bizol Aranyhoz, s-Testel ditsekedél?
 Királyi páltzáddal miért kevélykedél,
 Es tsak egy szóra-is mindgyárt berzenkedél?
 Nem-de nem egy módon világra jöttünk-e?
 Nem-de nem egy módon 2 ismét meg-halunk-e?
 Nem-de nem egy fele testben születünk-e?
 Nem-de nem mind Istentől lelkeket vöttünk-e?
 Mit pököd hát, Ember, markodat illy fennyen,
 Ki még azt sem tudod orád meddig mennyen,

1 Dan. 4. 24. 2. 2. Reg. 14. 14a.

I. RESZE. Az Halálról.

Azt tudodé dolgod léfzen hogy olly könnyen,
 Es Lelked e' földön mind örökké élyen,
 Hol most *Antoku* a Királynak haragja?
 Avagy *Sennakéria* b vér-szopó záfzlója?
 Hol vagyon káromló *Rabsacer*-nek szája?
 Nyelve *Nicánor*-nak c és tsalárd job karja?
 Hol *Saul*, *Jonathas*, *Sioók* ékeffége?
 Hol *Abner*, *Amasa*, hadak ditsősége?
 Egy szem-pillantásban minden ditsősége,
 Le-romlik Világnak, a s-álnok fényeffége.
 Hires vendégsége hol most e *Assurua*-nak?
 Vagy fel-fuvalkodott beszéde *Amán*-nak;
 Aranyas étele hol vagyon *Midás*-nak;
 Avagy birodalma *Vespaianus*-nak?
 Hol vagyon *Salamon* Király e okofsága;
Delila *Samsón*-nak e kedves bolondsága?
 Vagy a' *Gaal* h ecfzeten iffiu bátorsága?
 S-*Xerxes* végheterlen nagy hatalmatsága?
 Hol *Origenes*-nek most gazdag elméje;
 S-*Salmonéu* i Király ki gondolt menyküje?
 Hol *Demoftenes*-nek elmés okos feje,
 S-*Plato* mézzel folyó k nyelvének ereje?
 Hol *Apiciziu*-nak fok-féle tál étke?
 Es *Penicopertus* nyelvel hizlalt lelke?
 e *Asopus* Királynak myrrhás Király széke?
 Hol *Alcibiades*, s-*Torghatus* terjéke?

a *Mach. 9. 4.* b *2 Reg. 18. 28.* c *2. Mac. 15. 33a*
 d *Isa. 40. 7.* e *Esth. 1. 3.* f *3 Reg. 10. 4.* g *Jud. 16. 6.*
 h *Jud. 9. 28.* i *Plin. l. 33. C. 11.* k *Plin. l. 9. 35.*

Hol

A Négy Végő dolgoknak

Hol kemény *Hannibal* lok győzödelmével?
 Világ-bíró *Sándor Persának* kéntésével?
 Az egész Világnak hofzszúval szélével?
 Ki bé nem telheték, s' föld kerekségével?
 Hol vagyon *Pepae* ¹friss temetésével,
 Ki barmát takarta arány. velentzével?
 Hol most *Cleopatra* ² gazdag ételével:
 S-ólván szomjuságát gyöngybül tsinált lével?
 Hol vagyon *Atilla* ³ Istennek ostroma?
 S-*Crábá* nak ⁴ meg-dühözt végetlen tábora?
 Hol a' viszsa-vonó *Aladár* Sátora?
 Vagy a' szám. ki vetett *Salomon* Udvara?
 Hol most *Mátyás* ⁵ Király erős dandárrival;
 A' kitsak nem követ vetett *Nagy Sándorral*?
 Hol *Hunyadi János* ⁶ vitéz Hadaival?
 Vagy *Báthori Sidmond* ⁷ szerentsés táborral?
 Hol a' több régi lok, és nagy Uraságok,
 Fejedelemségek és Kapitányságok,
 Hertzegek, Hadnagyok, és Tiszt. rartóságok?
 Egy szem-pillantásban el-múltak s' hivságok.
 Mint vizi buborék ⁸ ezek el-múltanak;
 Mint mezei virág ⁹ mind el-hervattanak,
 Mint keményből jött füst ¹⁰ mind el-öszlöttnak;
 Mert nintsen állandó marhája ¹¹ Világnak.
 Most lásd azért ember, ha vagyon-é eszed,
 Miként Istenednek tetsék te életed:

¹ Plin. l. 9. 35. ² Bonf. dec. 1. l. 4. ³ Id: dec. 1. l. 7.
⁴ Bonf. d. 1. l. 1. ⁵ Dec. 3. l. 10. cir. fin. ⁶ Dec. 3. l. 5.
⁷ Ist. 29. bift. pag 676. 672. ⁸ Job. 20. 5. ⁹ Isa. 47.
¹⁰ Psal. 102. 15. ¹¹ Psal. 101. 4 ¹² Eccl. 2. 26.

Mert

I. RESZE, Az Halálról.

Mert halál torkából, sem régi Nemzeted,
 Sem kintsed, jószágod, sem Nemes leveled.
 Sem bölts tudományod, sem szép tekinteted,
 Sem nagy Uraságod, s-okos észeséged.
 Semminemű földi ¹ véres epeséged,
 Ki nem vésznek meg-halsz, bizonytal el-hidgyed.
 Tsak az egy jószágos tselkeded, vehet
 Félelmet el rólad, ² és örökre vihet;
 Kárhozat s-ídvőtség közt ³ igazat tehet.
 Meg-mentvén Pokoltól, ⁴ Menybe helyhezethet.
 Azért, hogy ha vagyon idvőtségre gondod,
 Vagy élzel, vagy íszol, e' *Tsongetyén* hallod;
 Jártodban költőben ezt el nem múltatod, ⁵
 S-e' Nagy dolgot gyakran elmédben forgatod.
 Tudni-illik egyfzer hogy meg- kellyen halnod:
 Kemény ítéletre ottan kell állanod:
 Hogy. ha tsentül éltél, Meny-országba hágnod:
 De ha bűnben halvesz meg; Pokolra szállanod.

¹ Eccl. 9. 4. ² Tob. 28. 12. ³ Dan. 4. 24.
⁴ Luc. 11. 41. ⁵ Ecc. 7. 40.

S. Sok Uraknak és hatalmas Királyoknak nyomorúts példájával, intetünk a' Tisztesség kívánásának meg-utálására.

Hallod é, te tsalárd szern-fény vesztő Világ,
 Mondhatja meg nekem; Hány tele Uraság,
 Allott eddig helyén, avagy melly Királyság?
 Vaj s-kire nem szállott földi nyomoruság?
 Hol *Rémus*, *Romulus*, *Focas*, *Alexius*?
 Hol *Titus*, *Tarim*, *Tullus Hostilius*?

A Négy Végző dolgoknak.

Vagy Ancus, Marsius, Séjánus, Márius ?

Priscus, Hercules, és Drusus, Manlius ?

Hol Cato, Regulus, Carbo, Licinius ?

Sylvanus, Lentulus, Massa, Parthenius ?

Raffinus, Cassius, Brutus, Antonius ?

Gallus, Copronymus, Sextus, Tarquinius ?

Hol Prebus, Silico, Constans, Sertorius ?

Quintilius, Didimus, Zino, Demetrius ?

Maerinus, Commodus, Celsus, Valerius ?

Achilles, Vitiges, Pyrrhus, Tiberius ?

Hol Brocas, Focion, Dion, Isacius ?

Avitus, Datamú, Hector, Aëtius ?

Thefew, Pausanias, Glycas, Decentius ?

Lucullus, Lepidus, Lysander, Lucius ?

Hol Péter és Aba, vér-ontó Királyink ?

Hol Venzel és Otto, rövid Koronásink ?

Hol Kis Károly, s. több illy idéetlen Vezérink ?

S-erő hatalommal országoló Vadáink ?

Illyen szép ékecség vagyon Királyságban,

Ezüstben, aranyban, és nagy Uraságban:

Ki dítsekedhetnék efféle hívságban,

Melly még nevünket is térszen fabulában ?

Kintses gazdagoknak, s-hatalmas Uraknak,

Leg-kedveseb részök tsendes halált látnak:

Nagyob részök szörnyű halállal fojtatnak,

Kiket fegyver nem bánt: vagy búval meg-halnak:

Vagy holtszú kinokkal világból ki múlnak:

Kol-kás kőszvénytől ugyan meg-fonnyadnak:

Még élnek, s-immáron dögge változtatnak,

Kik régen nagy vigan földön lakoztanak.

I. RESZE, Az Halálról.

Mit gondolsz, oh ember, midőn kevélykedel ?

A' méreggel, s-törőrl hogy nem elmékedel ?

Ki tudgya melly bokrot felzetsz meg véreddel,

Sokak gyűlölségét gerjesztvén hiveddel.

Tisztelség kívánás gyűjtya, é szivedet ?

Pokol kényya jege oltsa meg tüzedet,

Földi gyönyörűség izgattya testedet ?

Pokol tüze lángja rettentesen tégedet.

Furdallya-é gyakran gazdagság elmédet ?

Pokolbéli Jaj-lzó töltse-bé füledet,

Máson tanúly, kérlek; nyisd-fel szemeidet:

S-a' mig időd vagyon, * jobbitsd életedet.

Királyi páltzával a' ki dítsekedel,

Es régi füst fogta Nemes leveleddel,

Hires nevezetes fő Nemzetségeddel,

Tekints a' bűnökre kikkel terheltetel.

Kik dob-szó, trombita, s-hadi szerzámokban,

Aranyas fegyverben, s-erős Kaffélyokban,

Vagy Fejedelmeknek hatalmátságában

Sirnak, s-Jobbágyoknak nagy sokaságában.

Istent hátra hagyván: esnek haragjába:

Szálnak-bé nagy sűrűn Pokolnak torkába,

Te azért, szivednek ő tisztaságában

Bizzál, s-Istenednek irgalmátságában.

Gondold-meg, a' Bársony melly hamar rothad:

Ditsőflég, szép termet minketaláb izállyon; (gyon,

Még a' Tsászárság is gyakran tántorogjon,

Semmi e' Világon sokaig ne állyon ?

* Gal. 6. 10. * Job. 21. 12. * Eccl. 2. 21.

A' Négy végső dolgoknak

Azért, hogy ha egyszer lelkedet el-vezted,
S' kevés ditsőségért kárhozatba ejted:
Ne véldbár, hogy soha el-alugyek tüzed, h
Avagy meg-száradgyon szived rágó férged.

6. Hogy Embernek élete meg-jobbítását nem
kell halála orájára hadni.

Mit fietz, ó Halál, kemény kaszás kézzel;
Tedd-le egyszer Ijad; metzsz a' tegezzel?
Téllél-bé immáron, ne csak mind éhezszél:
Mit rongálsz bennünket tűzzel, vassal, vízzel?
E' képpen beszélnek sokan az Halállal;
De semmit nem gondol Halál a' Királlyal,
Világi pompával, és nagy Urasággal;
Temérdek sok kintsel, ezüsttel, arannyal.
Mit futz a' Kő-várba? nem jó ez algyuval:
Ostrom-nélkül hág-bé horgas kaszájával:
S' még tsak ízolni sem hágy sokaknak azonnal,
El-rántya a' leplet, s' meg-óli nyilával.
Nem kedvez Anyáknak, sem kedves fiaknak;
Sem a' Királyságra menendő magvaknak,
Sem meg-töpörödött, sem kendős ortzáknak:
Mind egy mértékkal mér koldusnak s-Királynak,
Ki nem iszonyodnék látván mind ezeket?
Miként vér a' földhöz minden nemzeteket
Az Halál, s' tapodgya a' Tsászar fejeket?
Kigyókkal, békákkal rágatván testeiket!
Oh meg nyomorodott világnak fiai,
Mit tartnak titeket a' földnek javai?

^a Isa. 66. 24.

Miért

I. RESZE, Az Halálról.

Miért nem ébredsznek-fel Pokolnak kintyái?
S. szüntelentfűlünkben harfogó lángjai?
Mit használ sokáig e' világban élni,
Szebnél szeb fiakat s-lányokat nevelni,
S-harmad izig azok örömet szemlélni.
Hogy ha egy jókban is nem fogsz részesülni?
Hasonló ez élet^a Téli Verő-fényhez,
Vizi buborékhoz, és Kristály üveghez,
Szalma tűz lángjához, s-romlandó tseréphez.
Eklvél árnyekhoz, egy napi vendéghez.
Tekinsd jól meg kérlek, gyűrűs újaidat,
Gyöngyös füleidet, függős homlokodat,
Ezüsttel övedzett keskeny derekadat,
S' arany lántzal terhelt tündöklő nyakadat.
Ne talám ez éjel meg-hágja házadat
Az halál, s-hirtelen meg-metzzi torkodat:
Kinek hagyod, kérlek, sok takarmányodat?
Fő-ként, ha Pokolban irták szállátodat?
Gondold-meg, oh ember, vezett állapotod,
Haláloed oráján, mikor immár torkod
Öszve száradt, s-régen meg állott izózatod:
Isten légy irgalmas, még azt sem mondhatod.
Hol léssen akkoron régi gondolatod:
Midőn élsz-é, vagy nem, még azt sem tudhatod,
Most kellene azért ezt jól meg-gondolnod:
S-ügy lehetne akkor erős bizodalmod.
Mert a' mint példában igazán mondatik,
A' ki nyárban nem gyűjt, az telben bankodik,^b

^a Sap. 5. 9. ^b Luc. 12. 20. ^c Prov. 12. 21.

A. P.

A' Négy Végő dolgoknak

S' A' Paripa-is nem akkor hizlaltatik,
 N' Mikor ütközetre trombita fujtatik.
 A' Most, mig egészben vagy, sok jót mivelhetz,
 Kikkel másoknak-is te jó példa lehetz:
 Istent is könnyebben most meg-engefztelhetz;
 Még mást-is Pokoltól ha akarz meg-menthetz,
 De ha az betegség reád kezd szállani,
 S' külömb külömb kénnal téged ostromlani:
 Nem tudom, mi jóban tudhatod foglalni,
 Magad akkor, midőn kénnal fogsz hartzolni.
 Azért mostan térj-meg, a' mig idő^m vagyon,
 Eslekeddel tégy jól mig a' Nap fen vagyon,
 A' mig egészged, s-erőd helyén vagyon:
 Istenes dolgoktól kezed meg ne állyon. °

° Gal. 6. 10 ° Job. 12. 35. ° Eccl. 9. 10.

7. A' Testből ki-ment Léleknek intése.

O' H ti kik a' Nap fényt még meg nem untátok,
 S' vidám szemeteket még bé nem hűntátok,
 Az én intésemet, kérlek, halgassátok,
 S' Ertelmét azoknak jól meg-fentolljátok.
 Mert im, a' kit tegnap Népek bősűllöttek:
 Es nagy távúly földön Urak köszöntöttek,
 Előttek s- utannam Szolgák sereglettek,
 S- mint az Anya-méhet a' rej környül-vöttek,
 K' Most még csak az-fintsen ki engem biztasson,
 S- az idegen földön útatkat mutasson,
 M' Nintsen, el sáradtat, a' ki meg-nyúgokson,
 Avagy tatiásáyal élteffen, s-oktasson!

I. RESZE, Az Halálról.

Sokkal külömb fokás vagyon ez országban;
 Más törvények s vadnak a' Decretumokban;
 Külömb itélettel élnek Tanácsokban,
 Hogy sem e' világi Parlamentumokban
 Mert itt az Aranyak bősűlletinintsen;
 Nyájas tsufságoknak még csak hire fintsen:
 Ne véld bár, hogy a' gyöngy itt meg-ékefítsen,
 Avagy a' szép termet haláltól meg-mentsen.
 Világ bősűsége^m, itt tudatlanságnak
 Tartyák, s- Test szépségét, urálatolságnak,
 Hivalkodó szokat s nehéz gonofságnak,
 Tartnak itt, s- helye nints semmi álnokságnak,
 Királyok, Tsászárok itt nem uraltatnak,
 Ha Isten kedvében ők nem találtatnak,
 Egy jámber Koldusnak Urak fejet bajtnak:
 Julius Tsászárnak még szállást sem adnak,
 Sem pénz, sem hatalom itt nem uralkodik;
 Jó nyelv, s- okos elme nem prokátorkodik;
 Bárfony alatt undok élet, pironkodik;
 Rongy alatt szent élet, vigad, s- királykodik,
 Vajha én a' Testbe most vízfűz-mehetnék,
 S- itt való dolgokról veled beszélhetnék!
 Tudom, szived földről el-idegenednék,
 S- a' Mennyei jókhoz inkább ragaszkoznék,
 En a' tanács azért, hogy a' sötét völgyre
 Ugy készűlly, és vífelly-gondot életedre,
 Hogy gyalázatot ne hozz szegény-lelkedre:
 Mert itt tekintet nints Nemes^m termetedre.

° R' Isa. 55. 9. 9. 1. Cor. 3. 19. ° Matth. 12. 36.

° Gal. 2. 6.

A' Négy végső dolgoknak

Most szerezz, oh ember, néked barátokat
 3-ez Országra. való hiv Kalauzokat;
 Ezekből ne szánnyad a' takarmányokat,
 Hogy veled közzöllyék örök hajlékokat.
 Légyen gondod, kérlek, a' kétfzer köntöfcsé'
 Hittel s. szeretettel égő izdvétnekre;
 Hogy ne talály esni külső sőtétségre *
 S-a' fog tsikorgató kemény hidegségre.

¹ *Luk. 16. 9.* ² *Prov. 31. 22.* ³ *Matth. 8. 12.*

MASODIK RESZE.

AZ ITÉLETRŐL.

1. *Hogy az Utolsó Itéletről. való gondolkodás által
 Ember a' gazdagságnak meg-utálására
 indittatik.*

Jaj mi-ként éppitnek kintse Tárházakat:
 Sokan, Palotákat s. nagy Udvar. házakat,
 Tsak meg sem gondolván rosz állapottyokat!
 Mert halál ezennek meg-metszi torkokat.
 Fel-hányván praedára sok takarmányokat,
 Rájok gerjeszt nagy sok Comediá-sokat,
 Hogy ő rólok írják Trágédiá-jokat,
 S. tudtára Világnak adgyák vakságokat,
 Kinek gyűjtessz kérlek Kaszáló-téteket,
 Erdőt, szántó földet, és szép lük-mezőket,

¹ *Luk. 12. 20.*

II. RESZE, Az Itéletről.

Halászó. vizeket, gyümölsős. kerteket,
 Ezüst, s. arany termő erős kő. hegyeket;
 Roppant Várafokat, kerített Várat,
 Szép nemes lovakat nagy fereg barmokat,
 S-madár-szárnyon járó jeles Paripákat,
 Könyű agarakat, s-vadászó folymokát?
 Részeg szerentsének undok okadásán,
 Szem-fény-vesztő világ mérges nyalánkságán,
 Mit kapdos efféle múlandó hivságán?
 Nem ládd-e a' horgot hitető páltzáján?
 Mert, bár meg-dülnád is Midást gazdagsággal;
 Oktavius Tsászárt, földi Urasággal;
 Vagy Salamon Királyt, eszes okolsággal:
 Eszedbe sem vedzed, s-már von a' horoggal.
 Bátor, gabonával meg-rakott tsüeid,
 El-szórt buza maggal nagy gazdag szerüid,
 Gyümölsset meg-terhelt szép szőlős kerteid,
 Legyenek is, és fő Borral tölt pintzéid;
 Avagy bár Juhokat, s' nagy széles aklokat,
 Elztrengádbül téjjel tellyes fajtárokat,
 Tüdös vaj köpüllő fő Pakulárokat,
 Szerzettél légyen is, sok jeles Tulkokat;
 Jaj s-mit használsz vélek, ha Istent nem féled?
 Poklodat ezekkel inkább tsak gerjeszted.
 Elnem vészik rólad, mert ezek sok vétked,
 S. Itélő szék előtt meg nem mentnek réged.
 Haragos Birádat meg nem engesztelik,
 Sem az Pokol tűzét meg nem enyhitecik;

² *Sap. 5. 8.*

A' Négy Végő dolgoknak

Kénköves füst büzzel a' te torkod telik,
 S csak te reád fogok Hohéroknek fénlük.
 Erős szám-adátra midőn vitettetünk,
 Mit használ a' fegyver? mezitelen megyünk,
 Mit használ a' harag? fegyver nélkül lézünk,
 Mit használ a' bibor; tűzbe * helyhezterünk

* 1. Pet. 3. 7.

3. Hogy az utolsó ítéletről való elmélkedés által
 a' Bűn undokságának ismérésire
 indítottunk.

OH gond. vifeletlen, vakmerő, s-éretlen,
 Tanás-nélkül szükös ^b. Lelkedhez kegyetlen,
 Földhöz ragatzkodott sziv! mert a' végetlen
 Kinokra nem vigyáfsz, s-élsz illy mértékletlen?
 Mit vélsz mikor a' bűnt mint vizet egy ifjod ^c?
 Talám azt itéled, hogy itélő Biród
 Meg-holt, s e' Világot mind örökké bírod,
Quintesszá id hogy illy fennyen irod?
 Vaj ha meg-gondolnád rettenetességét,
 Isten Törvény tévő székinék s-Szentségét,
 Elmédben forgatván ^d igaz keménységét:
 El hadná, meg hidd, tett tsontod * szöverségét!
 Mert sokságu kinok akkor környül-véfnék,
 Régi sok bűncid elődben ^e vitetnek.
 Minden teteményid környüled lezzegnek,
 És a' bűnert való kénok jelen léznek,

^b Dom. 32. 42. ^c Job. 19. 16. ^d Ecol. 7. 40.

^e Psalms. 29. 1. 41. ^f Psalms. 49. 21.

II. RESZE. Az ítéletről.

Fejed felett látod haragos Birádat;
 Lábad alatt nézed fel gyuladt Poklodat;
 Job-kéz felől látod szánó Angyalodat;
 Bal-kéz. felől nézed vádló Hohéridat.
 Most gondold-meg, dolgoz akkor miként léfzen?
 Mert ezer kérdésre, csak egyfőz sem léfzen:
Apollatid-nak ott helye nem léfzen:
 Prokátort a' Biró akkor bé nem véfzen.
 Atyafuságnak ott helye nem léfzen:
 Az ki mint élt, a' ként *Sententziat* ^h véfzen,
 A' Kapás Királynál felsőb helyet véfzen:
 Mert választás-nélkül ⁱ Biró törvényt téfzen,
 Pokol-béli tűznek kietlen inségét,
 Bár inkább szenvednéd egy ideig, s-fégtét,
 Hogy sem, mint Itened haragja mélységét,
 Fejed fölött látnád s-*Sententziád* végét
 Mert mint a' tengeri szél-vész ^k az hajokat,
 Avagy mint forgó szél ^l az úton-járókat:
 Isten haragjának kardgya Gonofzokat,
 A' ként környül-véfsz, s-meg rontya tsontyokat,
 Kinek hogy ha tsak egy tekintetül-is,
 Ertzből tsinált erős Egek ofzlopi-is ^m
 Rettegnek, s-tsak nem ki dülnek helyekből is;
 Vallyon s-te hová leszsz, ki félsz árnyéktól-is?
 Sőt ott minden-féle teremtet állatnak
 Nyelve reád ⁿ támad; s-az egéfsz Világnak
 Hallattára, nagy sok hamiskodáfnak
 Hellyét, és oráját mutatván, vadolnak.

^h Job. 9. 3. ⁱ Apoc. 2. 7. ^j Col. 3. 25. ^k Prov. 1. 27.
^l Sap. 5. 24. ^m Job. 26. 11. ⁿ Sapien. 5. 21.

A Négy Végő dolgoknak

Kikkel gerjesztetted Isten haragjátak
 Olthatlan tűzért, fel-emelt karjának,
 Büntető ostorát választván magadnak,
 Ugyan azok léznek vádloi ortzádnak,
 Es mint a' meg-bűfült szoptató Medvének,
 Midőn éltét félti o' kedves kölykeinek,
 Vér-ontásra dühött fogai készülnek,
 S-ajaki rajtékkal s-vérrel ferteztetnek;
 Avagy mint a' hartzra indúlt Vitézekneit
 Seregi, Zászlónként vással fegyverkeznek:
 Isteneleneken a' ként igyekeznek
 Bolzszúját állani, szent Teremtőjöknek.
 Azért meg-téréfre a' mig időt vagyon,
 Istenünkhöz lelkünk addig folyamodgyon;
 S-kemény zokogással addig meg ne állyon,
 Miglen vétkeinkért irgalmat találjon.
 Mert, kik egyszer pokol kényyára vettetneké
 Soha onnan többé visszsa nem jöhetnek,
 Szent Lukás Gazdaga bizonyosága ennek,
 Most ébredgy fel azért, s-vedd eleit ennek.
 Nem lézzen ott haszna könyhullatásidnak:
 Sem helye nem lézzen hoszszú firalmidnak:
 Nem lézzen orvosá kemény fájdalomidnak:
 Végét ott nem éred s' szomorúkodásidnak.
 Nyavalyádon való komorkodásodat:
 Nagy ohajtásodat, s-buskolódásodat;
 Mint a' falra hánnád tövetlen borfodat,
 Teak olyanná tartya Biró szándékosat.

o' Osé. 13. 7. p' Isá. 59. 18. Gal. 6. 10. Luc. 6. 26

o' Judit. 14. 10. 11.

II. RESZE, AZ Utólsó Itéletről.

Vagyon-e olly bolond ember e' világon,
 Ki izem-pillantásig való vigaságon,
 Örökkön örökké égő tüzet választson,
 Es kívánnyon hálai szénből tsinált ágyon?
 Tudnál-é, oh ember olly vakat mutatni,
 Az ki e' Világi bolondságban élni
 Es a' földi jókkal bolondul öltözni.
 Inkábbigyekeznek hogy sem metnyben menni
 Örökké Mennyei jóktól távoly lenni?
 Örökké szenteknek ellensége lenni?
 Örökké Mennyeiből számkiverett lenni?
 Örökké Istennek haragjában lenni?

o' Psal. 139. 11. v' Sap. 2. 2. x' Matth. 25. 41.

3. Hogy az Utólsó Itéletről való gondolkodás,
 a' Világi dolgoknak kívánságától el-
 vonjsza Embert.

AZ Kővér Major-ház mit használ y Gazdagak?
 S-témérdek fok kintsek kik börtben tartatnak,
 Véres veritéke fok szegény Jobbágnak,
 S-tsalárd fényessége földi Uraságnak?
 Sentenciás Biró mikoron ki mondott,
 Kínzó tűz és láng ellene támadott,
 Es minden reménség nála meg-hérvadott:
 Mit használ akar mint Aranyban vigadott?
 Midőn a' kietlen örökké valóság
 Szivedet bé-tölti, s-igaz szomorúsag.

o' Prov. 11. 18. x' Sap. 7. 3.

A Négy Végő dolgoknak

Trombita harfogás, * s. Lelki ifzonyúság:
 Ugyan reád rohan mint *Aenás* sulyolság:
 Egész Világ előtt bűnben torkig állasz ^b:
 Még a' föld is reád támad a' kinn állasz:
 Meg-vákozharatlan *Sentenciá*s hallasz:
 Velzed é eszedben mely nagy(zégyent) vallasz.
 Számptalan hohérek környüllézzegenek,
 Az hol még az jók is felnek és rettegnek *:
 Sok ezer bizonyság tsak téged neveznek,
 S a' fűtáfra minden útat bé-rekefznek.
 Örök tüzet gondold meg, s a' boldogságot:
 Örök fogságot nézz, s örök szabadságot:
 Örök ké-való ként, s örök vigaságot:
 Örökkön örökké-való szomjuságot ^d.

* *Zac. 9. 14* ^b *Sapient. 3. 21.* ^c *1. Pet. 4. 18.*
^d *Luc. 16. 16.*

4. *Hogy az utolsó Itéletről-való elmélkedés, az igaz Penitencia tartáfra indítja az Embert.*

Oh te rettenetes, el-kerülhetetlen
Josaphát völgyének * napja! s. tűrhetetlen
 Isten haragjának ideje! szüntelen,
 Miért nem furdaod izivemet s végetlen?
 Oh te fetétségnek, s-firalomnak napja!
 Oh bősztü-állásnak ^f s-haragnak orája?
 Oh nyomorúságnak, s nyavalyának pontya?
 Oh igen keferű, nagy, s-forgó Izél napja ^h!

* *Ezech. 30. 31.* ^f *Osé. 2. 2.* ^g *Amos. 1. 14.*
^h *Sophon. 1. 25.*

II RESZE. Az Itéletről.

Mikor ez fel támad, el rémül a' Halál,
 S a' Természet, látván hogy holt-is talpra áll,
 Kemény Itéletre égből Biró le száll ⁱ,
 S-Bakokat Juhokat ki-választ, ^k és számlál ^p
 Jaj nyomorult bűnös világnak fiai!
 Hová léftek, mikor a' Tenger habjai ^l,
 Földnek, madaraknak, s vadaknak gyomraí
 Ki vetnek, s-nem vésznek több ör bé torkai ^q?
 Vaj ha most elménkben forgatnók azokat
 A' koporsó között zengő Trombitákat ^m
 A' kik Itéletre fel-kölkik Hóltokat;
 Bizony nem keresnénk énnyi hiyságokat,
 Mert ki mondhatatlan ifzonyú felelem,
 Rettegés-bű-bánat, és Lelki sérelem
 Reánk rohan akkor, s vádol az értelem;
 S-főként, ha meg-fagyott bennünk a' Szerelem, ⁿ
 Valahová teted könyves szemeidet:
 Mindenűt előtted látod vérkeidet:
 Sohult nem láthatod semmi mentségedet,
 Kivül, belől, rajtad érzed inségedet.
 Az fűtáfra semmi hely akkor nem léfzen,
 Sem hegy, sem köszikla akadált nem téfzen:
 Mert az egész Világ talpig tűzben léfzen:
 Még Pokol-is akkor senkit bé nem vészzen.
 Hegyek, völgyek téged ^o el nem boríthatnak:
 Mert, mint a' vialz tüztől Pa' ként el-olvadnak:

ⁱ *Lus. 21. 27.* ^k *Matth. 25. 32.* ^l *Apor. 20. 18.*
^m *1. Thess. 4. 16.* ⁿ *Matth. 14. 31.* ^o *Luc. 23. 30*
^p *Psalms. 56. 5.*

A' Négy Végző dolgoznak.

Szörnyű ropogással Tsillagok le-hulnak ♀
 Es nagy sebességgel Egek is el-múlnak *
 Tengernek ilzonyú kemény zuhogása,
 A' földnek szüntelen való indulása, *
 Napnak, s. Holdnak véres homályosodása,
 Ugyan meg-fonnyasztanak, s. vadak ordítása.
 Oh *Caucasus* nak kemény vad szelei,
 Egi Palotáknak szép lakó helyei,
 Pokol dögleletes kén köves szelei,
 Es *Adám*-tól való népeknek elei!
 Láttatok-é kérlek valaha olly dolgot,
 Vagy hallottatok-é illy ifszzonyúságot?
 Mert két ágyas-tárnak edgyik ♀ *Menyországot*,
 Másik, vézzen kénző végheteretlen lángot.
 Az kedves fiaktól Anyák el-vonyatnak:
 Atyák, tűzre, fiak, menybe ♀ borsáttatnak:
 Szolgák, vigaságra; s' Urak, kinra szálnak:
 Atyafi, s. hűtös-társ egymástul el-válnak.
 A' Nufzt, hiúz, párdutz-bűrral béllet-suba
 Meg-homályosodik, s-fenlik bojtos Guba:
 A' Czinadof, lángal; tündöklük otromba
 Ször-sák, s-vigan mégyen a' nyugodalomba,
 A' kiket é' Világ bolondoknak vallott,
 Es még életre-is méltóknak nem tartott,
 Sőt keletűséggel s-kényal nyomorgatott,
Sententziái * *Biró* azokkal mondat ott.

9 *Matth. 24. 29.* * 2, *Pet. 3. 10.* * *Luc. 21. 26.*
 * *Luc. 17. 39.* * *Matth. 13. 49.* * *Matth. 19. 28.*

Itélői

II. RESZE. Az itéletről.

Itélői azok lesznek é' Világnak,
 Kik Ilten kedvéért drága szép ruháknak,
 Szerelmes Atyáknak, s-minden gazdagságnak,
 Szerelmét el-hadták mint múlandóságnak:
 Akkor örvendeznek, kik józanon éltek;
 Sírnak pedig: a' kik eflig dősöltének:
 Leg-inkább vigadnak, kik többet túrtének;
 S-kik mennél könnyebben éltek, inkább félnek,
 Kik *Christus* tanátsit követték, ♀ le-ülnek;
 A' kereszt-vifelők, bátorságban lesznek, *
Christus ellenségi hohér kezben esnek:
 Sok Ur, Király, Tsászár fenn álva reszketnek
 Sírvák és özvegyek, vigaságra mennek;
 Gazdag dúfok, örök tűzre üzegetnek:
 Viszont, sok Port, s-kuldüst, Pokolra kergetnek;
 Zászlós Urak, vigan Menyben helyhezretnek,
 Ki Apját, ki Annját, és szerelmes bátyját;
 Ki Nényét, ki hűgát, s-ki hites baráttyát;
 Edgyik, Feleségét, s. kényen tartott Fiát;
 Másik, láttya tűzre vettetni Leányát
Sententziát mihelyt Halászok ki mondogyák:
 Nagy *Sándort*, mindgyarást a' kinra ragadgyák;
 Eörök tűzre hamis *Prakátort* tászttyák:
 Tizen ötöd napra többé nem citállják;
 Senkinek ügyeit ott nem hallogatgyák;
 Edgyik esztendőről másakra nem vonnyák:
 Leiki ifméletink, mert, mit könnyvek, nyilvának
 Lesznek, s. dolgainkat mindeak láthatgyák,

* *Matth. 16. 28.* * *Sep. 20. 19.* * *1. Cor. 4. 5.*

A' Négy végső dolgoknak

Vészed é eszedbe, melly nagy szégyent vallasz,
Midőn Világ előtt torkig bűnbén állasz :
Mostemberek előtt kikét meg nem vallasz,
Azokért irtozó *Sentenxiáit* hallasz.

Elő-hozzák ama' rettenes Könyvet, ^b
Mellyből meg-ítélnek minden álnok szívet,
Buja szemet, száját s-rágalmazó nyelvet,
S.ki-hánnyák fok között mint ártalmas fűvet.

Nem lehet olly kitsiny, vagy titkontött vétek,
Mellyeket semminek most bolondul vétek,
Hogy ott elő nem jő: s. gyalazatot véstek,
Egész Világ előtt, s-kárhozatot értek.

Arvák s. özvegyeknek meg-nyomorítói,
Perpatvar, tsalárdság, s-új büntalálói,
Támadás, hit-szegés hámis indítói,
Ott meg gyaláztatnak, s-Isten káromlói,

Meg-kérdik, bár meg-hidd, mint éltél eszeddel,
Jószággal, * kintseddal, és szép természetteddel,
Tudományoddal, és jó egészséggeddel,
Erőd s-hatalmaddal, nagy böltseségeddel ?

Ha mit jót mivelteél ^d, még azt-is meg hányáke
Minden igazságnak végét meg fontollyak :
Mert *Jerusálemet* lámpásnál vizsgállyák, *
Akkor ; s-bé nem vészik, ha heántalállyák.

Mit felelsz Birádnak, kérlek az Istenért,
Ki éjet és napot edgyé tész tiz pénzért ;
S-Istent-is meg veted romló tisztességért :
De csak két lépeft. is alig tész sz. Lelkedért ?

^b Apoc: 20. 12. ^c Luc 16. 2. ^d Psal: 74. 3.

^e Soph: 1. 12.

II. RESZE. Az Itéletről.

Igy kell-é bősülőd véres veritékét,
Es ki mondhatatlan nagy Kin-szenvedését,
Harmintz esztendőig való epeségét,
A' Jesus Christusnak s-Sebei mélységét ?
Kik most tapodgyátok Testamentom vérét :
S-vilzont felzítitek a' Christus Izzent Testét, ^e
Bizony, számat adtok minden jó intésért,
Es a' jóra-való alkalmatosságért,
Mennyi fok jó példarláttal életedben,
S-hallottál füleddel Szentek életében,
Jó gondolatokat érzettél szívtedben !
Hogy nem vészted magad, nyomoruk, eszedben ?

Ott nem csak a' tennen fejedről adtz számat ;
Jobbágyra, s-tselédre mint viseltél gondot,
Meg-kérdik ; s. szükösnek mint adtal tanátsot,
S-farat szarándoknak ^e kedves nyugodalmost ?

Ha Or gazda voltál ^h s-gonosz példát adtal,
A' vagy álnokságra ha kit tanítottál ;
Békeség gyűlölő, ⁱ vagy ha fondor voltál ;
Part-ítélre s-vére ha tanátsot adtal ?

A' mikor vétkeztél, mi jót mulattál-el ?
S-fogadálod mellől hánszor ugrottál el ;
Leg-kifőbb dolgod-is meg-látod ezennel,
Itéletre álván szörnyű félelemmel,

Mert világosabbak szemei a' Napnál, ^k
S-hathatóbb befzése a' két élű kardnál ^l
Itelő Birádnak ; és az el-lött Nyilnál
Meg, változhatatlamb s-a' Pokol kinnyánál.

^m s Hebr: 10. 29. ⁿ Matth: 25. 43. ^o Jsa: 1. 13. ^p Ps.

19. 70 ^q Eccl: 24. 28. ^r Hebr: 4. 12.

Ysaías
4
177

A' Négy végső dolgoknak

Te azért, oh ember, hogy ha kedves lelked,
Es az üdvösséghez vagyomigaz kedved:
Azt adom tanácsul (Vedd jó neven) néked,
Ejzel nappal légyen Menyben a' te Izved.

*5. Az meg-ítéltetess Léleknek
intése.*

A' Mennyit ért Hajdu a' harang öntéshez,
Kinek ügye nem volt, annyit ért Törvényhez:
Azért nem-is készül az Itélő székhöz,
Mellyért üzetternek sokan *Lucifer*-hez.

Te azért, hogy szégyent ne vally Birád előtt,
Halgass beszédemre, s értsd-meg dolgom mint lőtt
Mert nints az ég alatt olyan Nemes szűlött.
Ki meg ne rettenyen itt a' Birák előtt.

Meg ne tsald magadat kérlek az Istenért,
Mert számot adtz; hidgyed, leg-kissebb dolgoért,
Hivolkodo, tréfás, gyenge beszédidért, ^m
S-ha szontalanul tött sok gondolatidért.

Olly dolgot forgatnak, kit még nem-is véltél,
Hogy gonosz lőtt volna, s-benne bátran éltél;
Meg-kérdik, olly frissen ki kedveért léptél.
S-szintén ott esel meg, a' hol nem-is féltél. ^o

Mert ha ottan engem tsak egy tekintetért,
S-imádságban-való leg-kissebb esetért,
Egy el-révelyedett gyarló gondolatért,
Ugy meg-rostáltanak, s-keves tunyaságért,
Hogy helyemet alig tudhatám találni.
S-tsak egy szót sem tudék mentségül felelni:

^m *Matth. 12. 36.* ^o *Isa. 3. 17.* ^o *Prov. 14. 12.*

II. RESZE. Az Itéletről.

Miként fogsz te, bűnben el merült, kerülni
Birád eleibe, és vele pörölni? ^p

Most hand azért jól meg, miként eddig éltél ^z
Tseledre, s magadra gondot mint viseltél ^z
Szüks atyád-fian miként könyörültél,
S-ha emberi kedvért bűnbe léledzettél:

Az Isten házában miről elmélkedtél,
S-ha szontalan dolgot miként beszélgettél,
Egy Mi-Atyánk alatt hányszor tekintettel
Hát megé; s-szerneddel kiket sértetgettél? ^z

Tsak egy szem-pillantás lintszen életedben,
Melyről számot nem adtz részenként lelkedben,
Hogy mérsz tehát élni illy fertelmességben?
Holott még az Jók-is élnek félelemben? ^z

Hogy azért Mennyekben vigadhatsz Istennel
Világ adományát, mint ganéjt ^z tapod-el,
Hogy örökké Menyben élhess békefeggel;
Titesleg kívánást, testet, s-aranyt hadgy-el,

Hogy örök tűz lángját rávoztathassad-el,
Gyakor úralmíddal bűneid töröld-el,
Hogy örök kín-vallást, s-poklot kerülhess-el:
Ugy bannyal testteddel ^z mint ellenfegeddel,

^p *1. Pet. 4. 18.* ^z *Isa. 3. 16.* ^z *Job. 9. 26.*
^o *1. Mach. 2. 16.* ^z *Phil. 3. 8.* ^z *Johann. 12. 29.*
Mich. 7. 6.

A Négy végső dolgoknak

HARMADIK RESZE.
AZ POKOLROL.

1. Hogy az Pokolbéli Kinokról való gondolkodás a Büntül el rettentí az Embert.

OH meg-foghatalan szörnyű balgatagság!
Tudák felett való nagy tudálatosság;
El szenvedhetetlen iszonyú tunyaság,
S örök tűz érdemlő vakmerő bátorság;
Imé Hitünk tartya rettenességét
Pokol kinnyainak, s bizonyos infegét;
Mérges férgeknek dögleletességét,
S kinzó lángjainak végheterlenségét:
Még-is olyan bátran, Törvény-nélkül élünk;
Mint ha Isten, s Pokol nem volna, és végünk!
A' jövőendő kintől egy tseppet sem félünk;
Sőt mint vizet v' illesztük a' bünt, melyhez férgünk!
Hogy ha most az Isten követét borsátná
Az Egből, vagy holtyát földből támasztaná,
Ki által Világnak ezt tudtára adná,
Es titkos tanását ki nyilatkoztatná;
Hogy valakik mostan e' Világon élnek,
Mindnyájan Istennek fiaivá lesznek;
Es a' végheterlen jókban részesülnek,
Edgyen-kivül, kit az örök tűzre vetnek.
Oh hatalmas Isten! melly szörnyű fejelem
Élnék mindnyájunkra, és lelki gyötrelm?

1. *Thessal 5. 3.* v' *Job. 15. 16.*

III RESZE. Az Pokolról.

Most pedig száll reánk nagyobb veszedelem:
S. még-is hajja hujját * kiáltnak szüntelec,
Mert, mint a' bányákon áfott főlvényeknek,
Soksága meg. düllyá az arany szemeknek
Számát: meg-halladgya a' ként v' veszendőknek
Sokasága, számát idvözülendőknek.
A' bolond, vakmerő Világnak hiúságát;
Ne kövessed azért, Ember, s. ny+lánkságát;
Egy szem pillantásban Pokol szomjuságát;
Ha meg nem akarod költölni. s rabságát.
Mert talám estvéig meg-kérik lelkedet,
Ki még álmokban is nem törte elmédet;
Bellyék *Lucifer.* nél ültetnek tégedet,
S. végheterlen jaira szállíttyák fejedet.
Nem leszén ott néked tsak egy tsöp vized is;
Hogy tsak nyelved végét b' hüvölithetnéd is,
Nem leszén ott szabad tsak egy szál hajad is;
Nem leszén, kire tsak szemed vethetnéd is.
Balgatag emberek, imé miként vesztők!
Hová létzen akkor régi reménségtők;
Egy kevés hívságért örök kinra estők,
Egő nyofzolyákat melly nagy árron vesztők!
Midőn szomjúságtok lángal itattatik.
Kén kövel ehségték midőn kinoztatik
Keresetekben semmi meg nem adattatik,
S. az el. múlt esztendő hátra nem vonyatik.

* *Sap. 2. 9.* v' *Matth. 22. 14.* *Isa. 24. 13.* v' *Job. 20. 5.* ^a *LUC. 12. 20.* ^b *LUC. 16. 24.* ^c *Isa. 9. 5.*

A' Négy Végő dolgoknak

Ki fog benneteket akkoron biztatni ?
 Vagy lángban ülőkön ki kezd firánkozni.
 Midőn kegyesség fog Menybe rekeszkedni ^a
 Es a' kietlenség kőzetek forgodni ?

Sententia mihelyt read ki mondatik :
 Veszett fejed mindgyárt Hohérnak adatik, ^m
 Minden teteményed elődben rakatik,
 S-végheletlen tűzre Lelked ragadtatik.

A' rövid örömmért : örök siralomra, ^z
 Kis gyönyörűségért, örök fájdalomra;
 Rövid torkolságért, örök koplalásra
 Víznek, bár meg hidgyed, s-örök égő lángra,

Meg-beszélhetetlen kinra hanyattatik
 Minden tagod, s' izról-izre szagattatik :
 Uj kinra vízontag őszve rakattatik,
 Jaj-szó, s-fog tsikorgás környűled hallatik, ^z

Meg. poshatt kén köves Test bűz szaglattatik :
 Epével, s-űrömmel étked trágyáztatik;
 Eördögi látással szemed kinzattatik;
 Káromlásra szájad ottan fel-nyittatik.

Bűnnek fokságával elméd fenekedik;
 Akaratod mindgyárt ott meg-keményedik;
 Ertelmed mint Pokol, ugy meg-feretedik;
 S-tested, mint a' hólt szén, ugy meg-feketedik.

Eles borotvából tsinált ágyon hálnod,
 Meg-olvadott ónat kén kővel kell innod;
 Ha duskát tudtz innya, ott meg-mutathatod,
 Torkodnak mélységét meg-is próbálhatod.

^a Psal. 103. 15. ^c Psalm. 49. 21. ^z Matth. 2. 12.
^z Luc. 13. 28. ^h Jer. 9. 15.

III. RESZE, Az Pokolról.

A' meg-mondhatatlan tűz melegségéből,
 Ifzonyú hidegre vetnek irigységéből:
 S-meg-gondolhatatlan hideg infégéből,
 Kézfén vár fördőjöd fel forrott kén-kőből.

Mit használ ^z Pokolban a' Királyi páltza ?
 Avagy *Dárium* nak minden arany lántza ?
Herodes Leányának kellemetes tántza ^l
 Nem nyer ott országot; sőt meg-pirúl ortza.

Mit használ teneked, hogy jó tántzos voltál,
 Hogy *Os* táblát gyakran virratig jádzottál,
 Tágas serlegeket egy húromban ittál, ^m
 Ha az örök tűzre immár tafzittattál ?

Hogy hirt nevet földön, s' örökséget nyertél;
 Minden dolgaidban vigaságot leltél ?
 Mit használ már néked, hogy fokáig éltél,
 Hogy ha az örökké-való tűzben estél ?

Mit használ a' jó nyelv ? *Pradikátor* voltál,
 S-Prédikáló székéből nagy fenn kiáltottál,
 Szép hangos torkoddal fűleket hizlaltál,
 S-bőlts tudományoddal fok népet tápláltál ?

Avagy, vaj s' mit használ, hogy jó Vitéz voltál,
 Es számtalan fokszor Pogány vért ontottál :
 Falut, Kattélyt, Várost gyakran fel-prédáltál ?
 Hogy ha örök tűzre egy pontban szállottál ?

Mit használsz most véle, hogy Országot birtál;
 Tsászárt, Királyt, Hertzeg, s-Nagyságot Ur voltál, ^m
 S-számtalan fok népet hartzon le-vágattál,
 Ha végetlen tűznek ételül adattál ?

^k Sap. 3. 9. ^l Marc. 6. 22. ^m Isa. 5. 11. ⁿ Matth.
 16. 26.

A' Négy Végő dolgoknak.

3. Hogy a' Pokol helyének, és örökké-valóságá-
nak olmelkedése, az Világi gyönyörű-
segtől el-vonsza az Embert.

AZ kik e' Világon Országot állatnak.

Avagy Nemes Házat, s Várakat fondálnak;
Dunáviu szaván s' reguláján járnak:

Jó egá s gyümölcsös lakó helyt választanak.

Mert a' dögletes *Amsan* erdején,

Vagy *Atna* hegyének gőzölgő erdején,

Aegyptus mocsolyás lombokos mezején,

Nem lakik még eddig fenki maga kényen.

Illy gond-viseléssel veszendő várakat

E' Világ fiai éppitnek, s Házakat:

De a' véghetetlen tűzes barlangokat,

Mint ha nem volnának ugy tartják, s kinokat.

Kik mott Hattyú-tollal töltött párnán hálnak,

S gyengén tartott lábbal földön alig álnak.

Biborral s' burított hintókon sétálnak,

S-mint a' Sas kefelyő a' földre ritkán szállnak;

Vajha meg-gondolnák Pokolnak inségét.

Undok, túrheletlen füstös bűdősségét;

Sok kárhozott Testnek rút fertelmességét,

S végetlen jaj szónak iszonyú nyögését!

Mert, mint a' tonnába rakott hezingegek közt

S nál egyéb nintsen, kit halálz ott rekezt:

V gy miként a' Téglás mikor tüzet gerjeszt

Kementzése lángnál mintz egyéb téglák közt.

S. p. 2. 2. P. Luc. 16. 19. 9 Jerem. 49. 16.

III. RESZE, Az Pokolról.

Kárhoztakra a' ként rohan a' szorongás;

Ott leszen amaz rút éktelen vilongás:

Ugyan meg-bolondit a' fok fog-tsikorgás^r

S világosság nélkül-való tűz pattogás

Szél-vélz^r zápor-első, meny-dörgés, ferétség,

Tsattagás, ropogás, s ifzilzonyú hidegség,

Kén. kő bűz. felelem fekélyes betegség,

Szomjuság, dög-halál, s-remitő szegénység.

Isten ellen leszen számtalan káromlás,

Irigység szidalom gyalázat, kár-vallás,

Munkás, haszontalan, fok féle bujdoslás:

Ott semmi szer tartás s' nem leszen udvarlás.

A' mélységnek ama' feneketlen kútyát,

Kinek menyben tartják végetlenül külsát;^r

Az utolsó napon meg nyitják, s kapuját,

Moly füstel^v meg állja a' Nap-világ úttyát-

Tisztátalan, búja, fertelmes testeket,

Annak fenekére hányák, s irigyeket,

Szörnyű gyalázatba ejtik kevélyeket,

S-tűzes ősztonókkal furdallyák Testeket,

Frissen lakók, tsak egy tsöp vizet sem vésznek s

Hamis Törvény-tévők, tűzes szurkot észnek;

Gyűlölt szegénységbe Gazdag. dúfok esnek,

S haragfok szíven *Assis*. kigyók^r lesznek

Jaj a' kemény y fene Arany-koronáknak,

A' kik torkon. verve fok szegény Jobbágnak.

^r Luc. 13. 28. ^r Psalm. 106. ^r Matth. 22. 13.

^r Eccl. 16. 18. ^r Job. 10. 22. ^r Apoc. 1. 18. ^v Apoc.

p. 2. ^r Job. 20. 14. ^r Sap. 6. 6.

A' Négy Végő dolgoknak

Es alatok- valo holdolt Várafoknak.
 Igaságát rontják, s- hamissan hartzolnak !
 Jaj a' nagy Királyok rágalmazóinak,
 Avagy Fejedelem fondorkodóinak, *
 Hatalmaság alatt kik lenni nem tudnak,
 Es, mint a' déltz- g- ló, atzél zablát marnak !
 Jaj, a' páva módon lépő koszorúknak,
 Orzsa- szégyenítő rít szeplős pártáknak,
 Iffiak sértegető fel- vizszált hajaknak, *
 Szem fényvesztő undok kendőzött ortzáknak !
 Jaj, a' most ferkedett gyenge bajuszoknak, *
 Gyöngyös bokkerával tündöklő tollaknak,
 Tisztaság kísérő, s- les hányó Tszimáknak;
 Bor tsifzár, * s- kérkedő tsifra Katonáknak !
 Ott minden véteknak szabott kinnya leszen, *
 S- ki mellyik tagjával gyakorta bünt részen,
 Sulyosabb bünteret az tagjában vérszen :
 S- hatalmas kinnya hatalmason leszen, *
 Oh te haládatlan régen meg- átkozott, *
 Léthér- vize mellett Sárkány- tejen hizott,
 Erdő- háton termett, kősziklához fajzott
 Emberi szűv: a' Bűn, ládd- é mibe hozott ?
 Hogy- ha most elődbe egy ágyat hoznának,
 Melyben fejét gyapott lágy párnák vólnának,
 S' órága szép virágok fellyül villognának,
 Es téged é' kappen azzal unfszolnának .

* Eccles. 10. 20. * Isai. 3. 17. * Prov. 7. 7.
 * 5. 55. * Rom. 2. 6. * Sap. 6. 7. * Gen. 4. 11.

III. RESZE. Az Pokolról.

Feküdgyül hanyattá ebben a' szép ágyban,
 S- a' mig Isten Isten leszen, maradj abban ;
 Bár ély minden földi kívánt vigaságban ;
 Tsak tagjaid körvel legyenek. s- rabságban ;
 Szemen- szedet búza kenyérével tartlak,
 Választott étkekkel kényessen hizlallak,
 Es a' Szerep piros borával itatlak,
 Hegedűs- Musika szóval vigasztallak ;
 Tudom azt bizonytal hogy fel nem vállalnád
 E' terhet ; s- ha rajtad vólna- is, le- ráznád :
 S' még- is úgy élsz mint ha ingyen sem halanád
 Pokol nyolzolyait, s- kinnyait tagadnád,
 A' kik most egymással bűnben társalkodnak,
 Kártyát, kotzkát sokszor nagy vigan járzodnak,
 Gonosz példájokkal mást bűnre tanítanak,
 Es szemérem- nélkül estig trágárkodnak ;
 A' kik most gyakorta azon intselkednek,
 Miként egyebeket meg részegitsenek,
 S- el szánt undokságba mint keverheffenek,
 Mint egy tövés- lelz őszve- szövertetnek
 Kik most házak alá nagy göggel ki- ülnek,
 Vagy mint a' hangya boly sokszor őszve- gyűlnek,
 Es meg- szólyák a' kik alól fellyül jűnek,
 Mint dühös ebeket égő lántzra fűznek.
 Jaj nézzed, Szeretők egymást mint tsapdofsák ;
 S- szerelmes barátok szüntelem mardofsák ;
 Atyákat s- Anyákat Fiok mint rugdofsák ;
 Fiokat s- Leányokat Atyák kinezattják !

A' Négy Végő dolgoknak

Vidám, kőkény leinü, s-tsillag módon fénlő,
 Botránkozás tévő, s-szépeket szemlélő,
 S-minden szükség nélkül szabadon egérő
 Szemezet, ki rájga a' kénkőves szellő,
 Méreg s s-epé szádat, orrodát bűdőség,
 Fűled átkozodás, s-szíved keferűség,
 Minden féle tagod fokságu őrdőség,
 Mint a' viz spongyiát, által-jár, s-epeség,
 Vízkorág, fog fájás, kőszvény, hideg lelés,
 Hagymáz gyomor fájás, kolikás, íz édulés,
 Farsába szem fájás, torok-gyék, tsömörlés,
 Meg-epeszt fok kinban való részesülés.
 Te azért, kinek még efze helyén vagyon,
 Vigyázz a' te fádra mely felé hajollyon :
 Meg lásd, hogy Eszakra esni h ne talallyon,
 S-a' végetlen örök tűzben ne lángollyon
 Mert, a' gonofságból ha fel nem serkenünk,
 Mint a' Zápor-első pokolra űzetünk,
 Számtalan kinokra földbe rekerítetünk,
 S-mint a' hamu tűztől ugyan meg-tőretünk.
 Mint fűt a' szél-vészkor, széllyel kergettetünk,¹
 Es mint hó tavaszkor, földbe bé-enyészünk,
 Vagy mint apró korpák, a' ként meg őrlődünk,
 S-örökkön örökké kinlodásban lészünk.

¹ Deuter. 28. 33. ^h Eccl. 11. 3. ⁱ Psalm. 67. 2.
 Sapien. 5. 15.

3. Hogy

III. RESZE. Az Pokolról.

3. Hogy az örökké-való dolgokrol gondolkodás, lelki töredelmességre indítja az Embert.

MIt biztat Világi hamis gyönyörűség?
 Fejed felett áll a' nagy véghetetlenség!
 Mivel táplál k kérlek, a' tsalárd remenség?
 Majd reád rohan a' nagy véghetetlenség!
 Hová mondgya hogy fufs a' moshoha szükség?
 Jelen vagyon már a' nagy Véghetetlenség!
 Valahová fordulsz, mindenütt az inség;
 Rajtad tsepel tsak a' nagy Véghetetlenség!
 Itt jókkal töltődünk; ott tűzben feredünk;
 Fel órát dőslődünk? örökké évődünk,
 Itt most gyönyörködünk? ott lángban évődünk,
 Egy nap gögösködünk? örökké gyötrődünk.^m
 Oh Világ szerető balgatag Emberek!
 Múlándó örömet ilyen drágán vésztek;
 S-az örökké-való jóra nem-is néztek?
 Azért örök kinban bizony méltán léztek;
 Effele marhákon ki venne kinokat;
 S' el-hadná a' Testért a' Lelki dolgokat;
 A vagy Földi tisztért, az Egben valókat
 Meg-vetné, s-keresne égő nyoszolyákat?
 Bóldog, ki el-hadta Világ tsöverségét,ⁿ
 Villám módon-fénlő hamis ditsőffegét,
 Lidértzes fejének tökéletlenségét,
 Egi jóknak értvén véghetetlenségét.

^k Prov. 1. 10. ^m Apoc. 20. 10. ⁿ Mattó. 5. 3

A' Négy Végő dolgoknak.

A' ki itt meg-veti Világ ditsőséjét,
 Meny-országban várja Fejedelemségét:
 A' ki itt kereli Világ ditsőséjét,
 El-veszti Mennyekben minden fényességét.
 Ezt forgasd elmédben, s-nem bánt a' Fősvénység:
 Nézd a' kinzó tüzet, s-el-fút a' Réfzesség:
 Vigyázz a' kinokra, s' meg-áll az irigység?
 S-nem árthat tenéked a' Véghetetlenség,
 Hidd-el hogy porrá leszel, ° s-el-hágy a' kevély.)
 S-viganjő reád a' nagy Véghetetlenség. (ségi
 Egy szem-pillantásban el-vész a' Tisztesség:
 De soha el nem hágy a' Véghetetlenség,
 Kevés idő alatt meg-fojt a' Beregség:
 Előli hátul áll a' nagy Véghetetlenség,
 Majd el hágy az Arany, s-testi gyönyörűség:
 Dereád marad a' nagy Véghetetlenség,
 Sok hiúságot, kemény örökké-valóság;
 Bűnt, meg mérhetetlen örökké-valóság,
 Hamisságot, igaz örökké-valóság;
 S-gyarló jókat, követ nem várt s' iszonyúság!
 Oh kemény, büntető örökké-valóság!
 Oh kietlen, tüzes örökké-valóság!
 Oh bűdös, iszonyú örökké-valóság!
 Véghetetlen, örök örökké-valóság!

° Gen. 3. 19. s' Prov. 29. 1.

4. Az el-kárhozott Léleknek
 intése.

Ohti

III. RESZE. Az Pokolról.

O H ti, kik a' Földnek sűrjával töltöztök,
 S-Biborban, bársonyban naponként öltöztök,
 Virágos kertekben örömeit szellőztök,
 S-egy helyből máfikban kényesfen költöztök;
 Belzédemre, kérlek, hogy figyelmezzetek,
 S-pokol kinnyaira nyilt szemmel nézzetek,
 Ha azt akarjátok hogy el-ne vesszettek,
 S-fejetekre tüzet hogy ne gerjesszettek.
 Mert, a' kik most külömb-küli illatokkal,
 Mint egy Patika-ház, s-kedves pésmátokkal
 Gőzölgötök, nyilván itt bűdös szurokkal
 Örtökat töltik, s' poshat dög szagokkal.
 Kik most torkotokat tsiklandoztattátok,
 Szükség nélkül talált étekekkel, s-tartyátok,
 Tágas serlegekben nyelvet úszattattátok;
 Bezzeg nagy bolondul tüzre hizlaltattátok!
 Jaj néktek, kik most meg-botránkozattattátok,
 Az edgy gyüveket, s-bűnre tafzittattátok!
 Az igazat a' kik most el-fordittattátok,
 Jaj minémű kinra a' Lelket adgyátok!
 Vaj ki sokan égünk itt egy kementzében,
 Mint meg-rómt Scorpiók mérges szelentzében!
 Kik tsak egy meg-gondolt bűnert ördög házban
 Estünk, s-kinoztatunk öltathatlan tűzben!
 Jaj átkozott fejtünk, melly nagy kinra jöttünk!
 Az igaz ösvényből mert ki tévelyedtünk,
 Ertelem világa nem fénylett előttünk,
 S-az igazság Napja nem támadt-fel nekünk!

1 Isa. 3. 25. s' Prov. 23. 30. s' Miab. 3. 9.
 2 Sap. 3. 9.

A' Négy Végű dolognak

A' szép arany időt mely rítúl vesztettük!
 Affúság lengéjét őrdögnek szenteltük,
 Feslett erköltsűnknek roztságát követők,
 S. méltán mi magunkat e' tűzbe ejtettük!
 Atkozott az óra, melyben fogontattunk!
 Atkozott az Anya, kitől hordoztattunk!
 Atkozott az Emlő, mellyel tápláltattunk!
 Atkozott a' Világ melytől meg-tsalattunk!
 Jobb volna minékünk hogy semmivé lennénk,
 Avagy hogy kövekké edgy pontban tétetnénk,
 S. tenger mélylegébe őrdökké vetetnénk,
 Hogy sem őrdök tűzben vég-nélkül győrdődnénk!
 Vajha mi a' földre most viszszá mehetnénk,
 Bár emberek közzé ne-is eresztetnénk,
 Bátor minden-féle szégyenben ejtetnénk,
 S. erős kinok alá minden nap vetetnénk:
 Hamuban, s szőr sákban bátor őltőztetnénk;
 Minden-féle kinra jó kedvel sietnénk;
 Bátor a' dísznök közt moslékkal étetnénk;
 Tsak hogy bűneinkért eleget tehetnénk!
 Ti azért, kinek a' Panitantzsiára,
 Még időtök vagyon, a' meg jobbulásra; *
 Ne vegyétek, kérlek, e' dolgot tréfára,
 Hogy ne jűjetez ez szőrnyű kin-vallásra. *

* Galat. 6. 10. * Luc. 10. 28.

NEGTE,

IV. RESZE, Az Boldogságról.

NEGVEDIK RESZE.

A' BOLDOGSÁGRÓL.

1. Hogy az Boldogságnak helyéről-való gondolkodás, e' Világi örömtől el-vonssza Embernek szívét.

KI fontolyhattya-meg bőlts okolságában,
 Mely nagy öröm légyen Isten Országában;
 Kinek minden erő áll szabadságában,
 Es valamit akar, vagon birtokában?
 Ott, mint Elet Ura, székiben ül maga:
 S-bé-tölt mindeneket vígasággal szava;
 Szerelmével köz minden édes java;
 Kinek boldogsága nem kissebül soha,
 Bizony, mint hogy maga őrdök, véghetetlen,
 Hatalmas ereje, nagy, és győzhetetlen,
 Így Tárháza is meg-űresülhetetlen,
 Kiből lakó hejye ki jelenthetetlen *
 Azért a' Szent Irás bizonyyal hirdeti;
 Hogy senki elmével ezt fel nem érheti,
 Sem ékes nyelvvel ki nem beszélheti,
 A' miket készített annak, ki szereti.
 Hogy ha e' Világban, tsak szám-kivetésben,
 S bánattal meg-töltötte Halal tömlőrtében. *
 Ennyi sok jót adott emberek kezében,
 Kit tsak nem-is hisznek fokban ő nevében.

* 1. Tim. 6. 16. * Isa. 54. 4.

A Négy végső dolgoknak

Ugy-mint, ezt a földet, széles határáival,
 Sok szép terméket, minden hatznaival:
 A' folyó vizeket, kövér halaival;
 Hogy tartsák magokat azok javaival;
 Hát, a' hol magának, nagy bőségségével,
 Örökös helyeket rendelt, s' erejével,
 Melyben lakik edgyütt csak szerelmefivel,
 A' kiket meg, mofott szent Fia vérével;
 Vallyon s-ki mondhattya, mitsoda hely lehet,
 Gazdag épületi annak mire mehet,
 Nagy ditsőségeről értelmet ki vehet?
 Sok vig örömiről ki találhat nevet?
 Bártsak kívül nézzük az Eg kerekfegét,
 Fényes tsillagokkal * ragyagó szépséget:
 Nem győzzük tsudálni annak ékesfegét,
 S-ki jelenthetetlen titkos nemességét.
 Hát belől, mint lehet annak állapottya?
 El-fárad az elme mihelyt azt forgattya;
 Meg-némul az ember, és ki nem mondhattya:
 Mert gyönyörűségét szübe nem foghattya.
 Beszéli szent János^b Lelki látásában:
 Hogy látott egy Várost Isten Országában,
 Melyhez hasonlatost gyönyörű vóltában
 Nem hallott semmi rend, ég alatt járrában.
 Mely ékes kő-fallal környül vétettetett,
 Es mind drága fényes kőből éppitterett,
 Tizen két kapuja gyönybül ki-mettzetett,
 S-közepin az Isten Izei helyhezterett.

* Gen. 15. 5. ^b Apoc. 21. 2. Apoc. 21. 21.**IV. RESZE, Az Böldogságról.**

Melynek belső része fényesebb a' Napnál,
 Utzája, környéke, tiszta Aranyból áll;
 Tündöklök; és villog, miként a' szép Kristály;
 Serétség és homály soha abba nem száll.^c
 Az Isten ott maga Örök világozás,^d
 Kinek világánál lát a' tellyes Ország,
 Nem uralkodik ott már az halandóság,
 Mert az Elet, fáján terem az orvolság.
 Semmi nints ott egyéb^e hanem csak Uraság,
 S a' meg-eligítő Isteni gazdagság:
 Valahová fordulsz, mindenütt böldogság,
 Szépség, gyönyörűség, öröm, és vigaság.
 Mindenütt fénynek a' drága Gyémántok,
 Kedvesen villognak a' szép Amethystok,^f
 Egnek és ragyagnak fényes Hyacintok,
 S tsillag módon fénlő szép veres Rubintok.
 Edgyik fel másikra fényét ki-fúttattya,
 A' másik ellenben meg-vilzsa tsaptattya;
 Edgyik a' másiknak szépségét árasztta,
 Es nagy villogással szinli, s-tsudáltattya.
 Mind ennyi fényesség egybe-torlásából,
 Mely nagy öröm lehet ezek látásából,
 Itélheti ember ért okofságából,
 Es a' természetnek szokott tolyásából
 Mert ezek, tsak tsinált külső fényesfegek,
 S-az értelem alá vettetett szépségek:
 Nem olyak Mennyekben még az örökfegek,
 S-a' meg-igirtetett Hivek ditsőségek!

^c Apoc. 21. 26. ^d Apoc. 21. 23. ^e Apoc. 22. 3.
^f Apoc. 21. 29.

A' Négy végső dolgoknak

Gondoly száz ezerni ezer Várafokat,
 S azoknak meg annyi Gyémánt kö. falokat;
 Vésd akar meanyire széles határokat,
 Az égig magassan emeld bár tornyokat:

Gondoly száz ezerni gazdag Országokat,
 Vagy számlál. meg annyi ilyen Világokat;
 Ofszad, mint akarod bár Uraságokat,
 S akar mennyi kintsel töltsed tárházokat:

Ezéket az elme még mind fel talállya,
 Az okos értelem magában foglallya,
 A' szüv gondolatall forgattya s. vizsgállya;
 Azért ezt felettéb senki nem tudállya.

De olly foghatatlan annak föli s. álllya;
 A' mivel az Isten Híveit kinállya;
 S embernek értelmét annyira meg dúllya,
 Hogy század részét. is fel nem talállya,

Mert szem azt nem látta, s sem fül nem hallotta,
 Emberi okállg tsak nem-is gondolta,
 Soha értelmével senki meg nem fogta,
 A' minémü jókól Isten azt állkotta.

Kin álmélkodásra nagy okot találunk,
 Sok fohászzkodásra tsak utat tsinálunk;
 De magyarázatot mi ki nem formálunk,
 Mert nincs elégséges erő arra nálunk.

Mindazáltal, a' mit a' gyarlóság tehet,
 Az okosság erőt értelemmel vehet,
 Es illy nagy titokhoz mennyire fel mehet,
 Láffuk melly nagy öröm, es jó abban lehet,

IV. RESZE. Az Bölögságról.

Minden állatnak ez tulajdon szokása;
 Hogy, a' kinek holott vagyon maradása,
 Oda fiet, hajol gyors futamodása,
 Es tsak abban lehet tsendeffen lakása.

Mint láttyuk, a' Vizek, a' kik földből ki-forrnak,
 Melly nagy sebességgel mind addiglan folynak,
 A' mig a' Tengerbe bé nem takarodnak;
 Mellybe mihelyt jutnak, ott meg-állapodnak.

Sőt magokól nem tsak foht meg nem álnak;
 De a' hol akadályt folytokban találnak,
 Nagy sebes torlással mind arra tódulnak,
 Erős gátokat-is el tsapnak, s-szaggatnak.

Az követ-is égre akar ki mint hánya;
 De, hogy fáját helyét ott nem találhattya;
 Azonnal a' földre magát le-borsártya;
 Mert az, a' ki ötet kedvesen nyugottya.

Oktalan állatok között is láttatik;
 Melly mikor idegen helyben szorittatik,
 Szüntelen fát, fárad, es meg nem nyughatik,
 Mig az ő nyájába bé nem hozattatik.

Az embernek vége s-tzálla az Istenben;
 Arra teremtetett az első kezdetben;
 Es meg nem nyughatik soha egyebekben,
 Akar mennyi Ország legyen-is kezében.

Ez a' minden jóknak tengere, s-mélysege;
 Ez a' véghetetlen életnek bévsege;
 Kezdet nélkül. való életnek szépsége;
 Kiben foglaltatik mindnyájunknak vége,

A' Négy Végső dolgoknak

Oh melly öröm léfzen, ennek állapottyát
Látni a' Felfegnek, színét, s-ábrázattyát;
Kezdet nélkül való lételnek állattyát,
Szívünknek bé-töltvén minden indulattyát!

Oh melly öröm léfzen, nézni kegyes Atyát,
Ki alkotta minden dolgoknak állattyát,
S-illyböltsen viseli csak egyedül gondgyát,
Elménknek meg-kötvén szerény futamattyát!

Mert ő az életnek ép elevenesége,
Ki terjedett szépség belső gyengesége,
Minden kívánt jóknak kedves édessege,
Ditsős világosság kezdete és vége,

Ki kívül, minden jó melly ki-gondolatik,
Valamileg-jóbnak, s-szebnak alittatik,
S-nagy árra miatt meg nem bősülthetik,
Hozzá hasonlítva semminek láttatik,

Mert, valamit a' bölts elme ki-gondolhat,
Valamit a' gyors nyelv ő róla ki-mondhat:
Annyi vagyon hátra, kiket meg nem tudhat,
Mint ha el sem kezdte volna, csak úgy tarthat,

Az Eget, a' földi jókkal egybe vetni,
Feneketlen Tengert kalán vízhez tenni,
Jollehet egymástól távoly szoktak élni:
Hasonlóság köztök még-is szokott lenni;

De a' szent Istenség feneketlen mélység,
öröm; gyönyörűség, s-foghatatlan bévség;
Kihez nem érkezik idővel a' szűkség,
Sem a' meg-görbészto, s-dörgölődő vénség.

Ebben

IV. RESZE. Az Bóldogságról.

Ebben teritetet-el minden jónak java,ⁱ
Véghetetlen annak s-mindenható szava,

A' Lelki életnek kút-feje, és tava,
Kinek Elő-vize ki nem apad soha.
Ez a' Profétáknak régi sühajtása;
Szent Patriárkáknak holzszerű vágyódása,^k
Erre nézet minden minden szentek ohajtása,
S-szüntelen az egre nagy fok kiáltása.

Erre kívánkozik Eávid^l a' bévségre,
Mint a' szomjú Szarvas a' folyó kút-főre:
Erre igyekezik a' szép legelesre,
Mint az éhezett juh a' firos mezőre.

Mert, mint a' hat szegű kastélyi gyűrűknek,
Négy-szegű Gyémántal bé nem tölthetnek:
A' ként házassági Emberi sziveknek,
Istennél egyébbel bé nem tölthetnek.

*2. Hogy az boldogoknak öröme nagy voltáról-
való gondolkodás, annak kérésére in-
dittya az Embert.*

OH te bóldogságnak ditsősleges helye!
S-meg gondolhatatlan vigaság kút-feje,
A' ditsőülteknek édesseges teje,
Hol leg-inkább fénlük Istennek ereje!

Vaj-ha szépségedet szemlelhettem volna!
Szent Pál ként,^m mint harmat beszédem úgy foly-
Nyelvem Tulliusnál ékefsebben szólna. (na;
S-benned-való jókat inkább meg-fontolna:

ⁱ Coloss. 2. 3. ^k Isa. 45. 8. ^l Psal. 41. 2. ^m 2. Cor. 12. 3.

A Négy Végő dolgoknak

De, hogy csak nagy ravuly földön a közföntetünk;
 S mint izam-kivertettek, csak homályban nézünk;
 Véghetetlen kintéről csak úgy elmélkedünk,
 A' mint testbe vetett elmével érzünk;
 Azért, oh tisztos Isten ábrázattya,
 Kiért az egeket minden-nap forgattya,
 Teremtőd; tsilagit, s-nácját fel-támasztya, ^o
 Veled-é mint légyen Szentek állapotya?
 Vaj-ha bődög Lélek örömét tudhatnád;
 Kiférő löregit ha meg-számlálhatnád,
 Udvar-népe rendit szemeddel láthatnád,
 Vagy Jegyese karján nyugodván találád!
 Mert, ha a' világi Király Mátkájának
 Jelen létén minden rendek vigadoznak;
 Zátzlónként szebnél szebb seregek villognak,
 S-illy nagy ditsőfleggel Urak-is ki szálnak:
 Mit vélsz a' Mennyei Király Országáról,
 S-bődög lakóinak hűv szolgálattyaról?
 Hiszed-e nem lézzen vig belzéd egymástól?
 S-jővevény Társoknak szabadulásáról?
 Vigabban fogadgyák, el-hidgyed mennyekben;
 Az údvezült Leiket Szentek seregekben,
 Hogy sem mint a' Király Hölgyét örömökben,
 Bé-izokták fogadni Nász-népek s-kedvökben.
 Sőt ily öröm lézzen csak egy Lélekért-is,
 Kit meg nem gondolhat még a' legfőb izú, is;
 Ki nem magyarázhat a' legböitseb nyely-is;
 S-mi sem cithetődök meg, bátor hallanók-is

^o Heb. 11. 13. ^o Matth. 5. 48. ^o Cant. 2. 6.
^o Luc. 15. 7. ^o Isa. 64. 4.

IV. RESZE. Az Böldogságról.

Vajha szemlélhemém annak a' Léleknek,
 Pompás ditsőflegét rendelt seregének,
 Meny ország kapuján a' mellyet bé-vísznek,
 S-Isten Országába vigan helyheszternek!
 Mert olly vigaságos öröm, s-allelujah
 Uránként hallatik v mellyel vigasztallya;
 Isten Híveinek szívöket, s táplállya;
 Mellyet csak az tudhat, a' ki meg-kostollya,
 Oh ki mondhatatlan örömnek orája,
 Mellyben Jegyessenek vig országát látya;
 Mézzel folyo édes beszédét halgattya:
 Szerelmének tüze szívét által hattya!
 Ott mindgyárt a' fő-fő Urak elő-álnak,
 Király Istápot s-Koronákat hoznak,
 Ditsőflegből tsinált ruhákat mutatnak,
 S-szelek szárnyán járó Uraknak így szólnak:
 Ez az erős Vitéz, kit most előted néz,
 Nem vigyázott arra, élte hogy hartzon véz;
 Még azt-is nem tudta mi lehetne a' félsz,
 S-kemény ütközetre érted mostan-is kélsz:
 Ez a' kellemetes szép gyenge Virág szál,
 Kit Eden-mezején gyakran harvatoztál,
 Imé most előted * nagy bátorságban áll;
 Kit sem dex, sem ragya nem bántott, vagy halál.
 Es az a' ki minden földi ditsőflegén
 Győzedelmessé lett, s-hamis fényellégén

^o Apoc. 3. 21. ^o Apoc. 19. 1. ^o Tob. 13. 22.
^o Cant. 2. 14. ^o Psal. 103. 3. ^o Sap. 5. 1.

A' Négy. végső dolgoknak

Lábbal járt s tapodott mint veszendősegen;

S. Egi jókat váltott a' múlandó kintsen. ^a

Azért méltó; hogy most meg-koronáztassék

Egi ditsősséggel, és fel-ől őztessek,

Királyság s hatalom kezébe adassék,

S. vég-hetetlen jókban már részesítessék.

Azonban számtalan Szentek környül álnak;

Angyalok Rajjai hin-ók helyett várnak,

Minden-fele népek Udvarhoz járúlnak,

S. Vőtelek Királynét e' ként vigasztalnak:

Oh te tövis szalon termett piros Rósa,

Kit az irigy Dongó noha meg-mordosa; ^b

De, mihelyt Jegyesed Vérelvel meg-mosa,

Teremtődnek Hüga levél, s. Házas-társ. ^c

Jő; be örömébe azért ^d Királyunknak;

Vedd el Koronáját sok baj-vivásidnak,

Örök vigaságát szomorkodásidnak,

Tzimerit, s. Kultsait nemes Várasidnak,

Szóllátokat ezek mihelyt el, végeznek,

Egi ditsősségbe Lelket öltöztetik;

Korona fejébe Királytól tétetik, ^e

S. Országának Kültsa kezébe adatik.

A' Menyegzős Hintók ottán elő-jönek; (nek ^f

Kik sem Gyémántok-ból, sem Gyöngyből nem lész-

Gyémánt, nál s. Rubin-nál de szebben fénlenek,

Mert Angyali kéztül ^g azok éppítettnek.

^a 1. Pet. 1. 18. ^b Gen. 3. 6. ^c Cant. 5. 1. ^d Matth. 23. 21. ^e Sap. 3. 17. ^f Luc. 16. 22.

Kézem

IV. RESZE, Az Böldogságról.

Kézen-fogva Király maga fel-ülteti,

Angyalok közibe gyengyén helyhezteni,

Minden vigasággal meg-környékezteti,

S. llyen méltóságos belzéddel illeri:

Engedi szőlejen nevelt vigaságom; ^g

Libanus-tetejen költött szép galambom; ^h

Jeriko mezején termett Rósa szálom; ⁱ

Kiben nekem bé-tölt kedvem, s-akaratom;

Jő; bé az én édes Atyámnak házába,

Angyali Karoknak vig lakodalmába ^j

Országomnak minden szokott pompájába;

S. részesülly ^k miként En, Atyám jószágába.

Oh meg-foghatatlan örömu' vigaság!

Egy felől, melletté mégyen a' böldogság;

Más felől, az örök végetlen bátorság;

Es ugyan el-fogja ditsős világosság!

Mert egy vigaságból: máfikba vitetik;

Ez Hintoból, amaz Asztalhoz ültetik. ^l

Melynél Szakáts ortza nem pirofittatik,

Sem a' fel-tölt éték meg nem únattatik,

Minden fele étek gyönyörűségével;

Titkon bévelkedő Manna ^m kenyerevel

Eltet Király, s- Elet fája gyümöltseivel:

S. szüleket nemző Bort itat Vendégével.

Kiknek bár én Lelkem tsak maorfalékjában

Részesültethetnék, szarándokságában,

Mint az apró kőlykök Urok falattyában;

Még is vigadhatna nyomoruságában.

^g Cant. 1. 13. ^h Cant. 4. 3. ⁱ Eccl. 24. 18. ^k Apoc. 3. 21. ^l Luc. 22. 17. ^m Apoc. 3. 17.

A Négy végső dolgoknak

Vaj s. ki mondhatná meg Szentek énekének
 Örvendetes vóltát, s. karok zengésének?
 Kik, mint száraz nádön szikrák a földérselnek?
 S-hét szerte a' Napnál szebben tündöklenek!
 Mert nem léfzen annak semmi ellenfele
 Az Országának, avagy faggató infele:
 Isten látásából sőt nagy bekelsége,
 Nő: s ugyan ki-árad fok gyönyörűsége,
 Vagy Angyali karok rendit rekinted meg,
 Vagy a' Váras falát, fénlik mint az üveg:
 Mindenütt előtéd Gyémánt s Arany leveg:
 S-vigadnak mindenütt; senki nem kesereg,
 Ottan leg-kissebb is, nagyobb Országot bír,
 Hogy sem-mint a' kitől vagy on itt nagyobb hír,
 K két Moyses könyve magasztal; és ditsír,
 Es az igéit földnek neve alatt le ír.
 Oh mely nagy örömben léfzenek ott a' Szentek,
 Jó Tanítványokat látván közepettek;
 Es az örök rúzre Eretnek nemzetek
 Midőn esnek kiket ökjőra intettek!
 A' szent Háromságnak el-rejtett mélységét,
 A' Christus Jესusnak Isten s-Emberségét,
 Fel-vótt természetnek böltsülletességét,
 Gondold meg mi léfzen látni, s-fényességét?
 Oh mely örvendetes dolog léfzen látni,
 Sok-féle kinoknak jelével vigadni,
 A' Szent Márirokat, s ügyöket hallani,
 Es győzedelmeket első izámláltatni!

Sap. 8. 7. Exod. 33. 3.

Számtalan

IV. RESZÉ. Az Boldogságról.

Számtalan kövekkel fereg előtt fénylik,
 Mint annyi Gyémántal, s Rubintal tündöklök,
 Mátyrok s engéje Szent István, tsillamlök
 Szent Lőrintz rostellyal, s-rúzzel verelellök?
 Verek ontásáért, ezek nyugodalmot,
 Tisztaság tartásáért, örök nyájalságot,
 Veszendő Országért, örök birodalmot,
 A' rövid munkáért, örökön jutalmot:
 Kevés szenvedésért örök vigáfságot?
 Halandó életért, halhatatlanságot,
 A' fetét tömlőzért, nagy világofságot
 Vóttek, és végetlen szabad-Uraságot.
 Mind ezeket látván a' ditsóált Lélek,
 Hol vagyok? (fel-hiált) s-mely Országban élek?
 Mert nagyobb örömet lenni nem itélek,
 Sem fölaön, sem mennyen ennél kit szemlélek?
 Oh meg-mérhetetlen vigáságnak Atya,
 Ki merithetetlen gazdagságnak kútya,
 Kiben Istenünknek bé-tölt akarattya,
 Szivem nagy örömmöd tsak alig alhattya!
 Oh mely igaz vólt az: a' mit én hallottam,
 A' szám-kiverésnek helyén hogy bujdoztam,
 Most látom; s hogy szárad részét sem tudhattam,
 Ennek az örömmek, melybe most jutottam.
 Oh, én ezer közzül valasztott Széplegem:
 Gyöngynél és aranynál drágább ékeslegem?
 Mit láttál én bennem, kegyes békeslegem,
 Hogy illy nagyra vitted az én legenytegem?

Matth. 17. 5. 3. Reg. 10. 6. Apoc. 21. 4

Mit

A' Négy végső dolgoknak

Mit adgyák te néked ennyi javaidért? *
 S' kedveskedni mivel tudgyák irgalmadért?
 Leg' also szolgáladdá kérlek, mind ezekért,
 Örök hívseggemet vedd-bé szerelmedért.
 Oh hálá-adáfra méltó kegyelmesség,
 Örök szolgálatra való érdemesség!
 Lehet-e valaha tőlem illy tehetség,
 Hogy ezekért légyen tenéked elégség?
 Azért áldlak Úram, hogy ezt tselekedted,
 Mert, noha semmiből lelkelem teremtetted;
 De te személyedre fel-ékesítetted,
 S' azzal szent Nevedet ki-hirefittetted.
 Most pedig, hogy földről mennyekbe emeltél,
 Ennyi drága jókkal meg-ékesítettél;
 Es' a' te kintseddél nekem meg-jelentél;
 S' színed látásával meg-dicsőítettél;
 En is magasztalom a' te szent Nevedet,
 Terjesztem mindenütt te tiszteletedet;
 A' te véghetetlen nagy szeretetedet
 Hirdetem népeknek, s' velem jó-tétedet.
 Hogy, ezeket halván téged utallyanak,
 S' nagy kizodalommal hozzád járullyanak
 Minden-féle népek Királynak vallyanak,
 Es' örök hívseggel néked szolgállyanak, Amen.

* Psal. 112. * Gen. 1. 27.

*Az meg-dicsőült Léleknek
 intése.*

IV. RESZE, Az Böldogságról.

Ti azért Emberek, kik földön lakoztok,
 Es' a' szám-kivetés helyében büjdoftok
 Régi Uratokról im jó hirt hallotok:
 Sierfeggel hozzá; kérlek, járullyatok:
 Kik az halál terhes igáját vonnyátok,
 S' a' kisértet alatt sajtoját nyomjátok:
 Most az örök élet örömét halljátok:
 Jertek, velem edgyütt jóborát igyátok.
 Valaki nagyra vágsz, tekints az egekre:
 Itt találsz, meg-hidd, a' véghetetlen kéntsre:
 De ha ganéjt kerels; szály alá a' földre;
 Es' mindgyárt rá találsz az üveg tserépre.
 Ah ti, kika' kintset most szomjuhoozzátok,
 A' sek drága követ; s' gyöngyöt luhaityátok,
 Ihol itt falokkal egészíszzen halljátok,
 Azért, jertek hamar, e' jókat birjátok.
 Oh ti kika' testben örömet kerestök;
 A' rohadás között szépséget szemléltök,
 A' hol a' fergektől majd meg-emészttetök,
 Ihon itt az öröm, ha illyent szerettök.
 Itt vagyon, oh Ember, végetlen gazdagság,
 Itt rakatott egybe minden-féle Jóság?
 Itt vagyon az örök állandó Uraság,
 Kit el nem veszt tőled sem pör, sem álnokság.
 Ez, oh Ember, a' te örökös szép Házad,
 Kit szerzett tenéked mennyei szent Atyád;
 Es' a' Jerusalemben, a' te édes Anyád,
 Ki tenéked minden gyönyörűséget ad,

* 1. Pet. 2. 11.

Siralom a' Halandóságrol.

E' végre volt néked a' te alkotód,
 Erre nézett, fővel az Egre állád;
 Es erre tanított Kerelatyén vallásod?
 Erre adott útát földi büjdosásod.
 Fordítsd ide azért minden gondolatod:
 Mert itt vagyon néked minden jó Barátod,
 Christusban fogadott sok szép rokonságod:
 Kiknek örömeiket majd meg-köszölhatod.
 Erre nézz fel, erre; hadd-el a' Világot,
 Melly a' kárhozatra és te alá át-közt,
 Ide siess hamar, ne nézd a' hívságot;
 Tapodgy lábad alá minden álnokságot,

S I R A L O M.
 A' HALANDOSÁGRÓL.

SZörnyű Halál, imé hol áll,
 Lest hányván életünknek;
 Meg-vont ijja, s-mérges nyállal
 Vija várát Lelkünknek.
 Elet s-Ezüst, miként a' fűst
 Szél-vészkor, el-enyészik;
 El kell menned, nincs mit tenned;
 Aranyad él nem vészik.

Torkod

Siralom a' Halandóságrol.

Torkod mihelyt hőrög, a' helyt
 Végy búrsút e' Világtól:
 Rokonságid, s-izomszedságid
 El-futnak holt tagadtól.
 Az járatlan, és szokatlan
 Földre egyedül mégy-el:
 Ha jót tétél, veled jár kel;
 Tsak egy fillyért sem viszsz-el,
 Az iffúság, és nyájáság
 Tőled majd el maradnak;
 Piros orvád meg hívad, szád
 S-szemeid bé-szakadnak,
 Fejed széjjel, szived remül!
 Ekes nyelved meg-némül:
 Halál-szeplő, mint egy gyeplő,
 Meg-fojt, s-elméd meg bennül.
 Szerelmesid, és kedvesid
 Majd mellőled el álnak:
 Kik neveltek, és tiszteltek,
 Azok-is meg utálnak.
 Kit kedveltél, s-hívnek véltél,
 Még tsak feléd sem kerül:
 Tested kinban, Szived búban,
 Mint egy hajó el-merül.
 Senyvtetteid-bűz: mint kigyót tűz,
 Ki-hajt mindent hazadból:
 Ott bé-dugva, s-száj bé-fogva
 Vonfsznak-ki nyofizolyadból;

Ottad

Siralom a' Halandóságrol.

Ottan fognak, s-földbe dugnak,
 Hol senki nem ferkeget:
 Meny. ki, meny. ki, mondván, meny. ki
 Rút dög, éltél eleget.
 Kik sírással, s. ohajtással
 Ma tégedet késernek;
 Jó lakásra, s-hatzagásra
 Holnap okot keresnek.
 S-noha sírva térsznek sírba:
 De majd mennek vig torba:
 Te ott maradtz, s-nem-is álhatsz
 Keresztül e' dologba,
 Vigan várnak, s. rendelt álnak
 Kigyók, békák feregű,
 S-mint ama' szép, udvari nép,
 Ugy fogadnak öregi.
 Alig várják, hogy bé. zárják
 A' sír-árok vermedet:
 Hogy rághassák, s-martzonghassák
 Gyengén hizlalt Testedet.
 Fiad, Leányod, s-házastársod,
 Nem sokáig gyászolnak:
 Fél elszendő elegendő,
 Azt tartják síralomnak,
 Tested békák, kintsed Birák
 Ős fiak közt fel osztyák:
 Isten tartson, s-meg nyugodjon,
 Kik talám azt sem mondgyák,

Tiz

Siralom a' Halandóságrol.

Tiz holnapig, tested fottig
 Porra s-hamuvá léfzen:
 Lábbal rugják tsontod, s-mondgyák:
 Vaj s-ki volt ez? s-hol léfzen?
 Edes Anyád, fő kaponyád
 Látván, meg sem isméri:
 El temetve vagy, s-felejtve:
 Sok neved sem értheti.
 Nintsen oly bölts, s-nemes erkölts,
 Ki tudná vég óráját:
 Hanem megyünk, mihelyt nekünk
 Halál rántya kaszáját.
 Mert mind dúfón, s-mind koldúfón
 Edgy-aránt uralkodik:
 Mind affiakkal, s-mind agokkal
 Az ő horga rakodik.
 Nemes házból, s-himes ágyból
 Majd edgy gödörbe téfsznek;
 Ezt gondold-meg, s-fontold jól meg
 Dolgaid miként léfznek.
 Mert a' végsők, itt leg-elsők.
 Király s-koldus edgyütt áll,
 Mint a' szél véls; a' kény el-véls
 Világi Tífzt, s-másra száll,
 Kinek hagyod fok Aranyod,
 Kő-várad, s-Tífzteidet?
 Más helyedbe ült szekedbe;
 Senki nem szán tégedet.

E

Tarto-

Siralom a' Halandóságrol.

Tartományid, s. alkotmányid
 Ellenfegid el romtyák;
 Tested gyikok, békák, s. kigyók
 Egymás között fel-osztyák.
Hol szem elől el megy, belől
 Szivek-is el-felejtnek:
 Szeretmesid, s. kedves hősid
 Ingyen sem emelgetnek.
 Ekefféged, s. Nemesfféged
 Egy kő alá rekelztik:
 S. meg is hitván kintsen, tudván
 Kapnak sokak, s. terjesztik,
Lopva jó-rád a' Halál, s. fád
 Alattomban le-vágja:
 El nem bújhatz, nem-is futhatsz
 Majd házadat meg-hágja.
 Nincs mit tenned, bé kell venned
 Az ő mérges pohárát:
 Mondhatatlan irgalmatlan,
 S. nem félted élet Várát?
Oh te férges, undok, s. mérges
 Test, melyly sokat vízfz vizre!
 Vonzfaz himes, és sok szines
 Hazugsággal vad mézre!
 Ne hidgy neki; mert, ha féki,
 Alá foghat, meg-rongál:
 Kén-kő bűzre, s. örök tűzre
 Vilzen, addig praktikál.

Siralom a' Halandóságrol.

Né-talám ma, mint edgy szalma-
 Tűz, életed el-múlik.
 Ah! ne jádzá: tégy jót; néd-szál
 Mert a' keztedben romlik.
 Mennyin hóltak ma meg; voltak
 Kik, tegnap egéffégedben?
 S. hány ment tűzre; s. örök bűzre,
 Ki völt jó reménffégedben?
Ejen s. napon azért, talpon,
 Oh én Lelkem, ály kézfőn:
 Mert a' Halál csak elő-áll,
 S. bajt kér, és tsapást téfzen,
 Noha Ijjal s. mérges nyállal
 Rohan te életedre;
 De nem léfzen, csak légy kéfzen
 E' tsata szégyoneüre.
A' Pénzt vedd meg, hogy lelhesd meg
 Az igaz Gazdagságot,
 Ne fély semmit, mert száz ennyit,
 Add Istent, s. bődogságot.
 Bizzál ebbe, s. foráítsd Menybe,
 Tellyeffégeddel szivedet:
 Meg-gazdagit; és bődogit.
 Bizonyyal hidd, tégedet,
E' Siralmot; és sir-halmot
 Ki elsőben szerzette;
 Ki. múlását, s. szám-adását
 Gyakorta emlegette,

Az örökké-valóságról.

Már meg-bűzött, és földé lőtt:
 Lelke talám kinban-is,
 Te-is azzálétezfz, s hozzá
 Mégy, talam csak mg ma-is.

AZ VEGHETETLEN.
örökké valóságról.

I Galság szerető, té tudós Szám. vető,
 Járuly előténtáddal:
 Fizerést nem szánok, csak a' mit kívánok
 Jedzegezd fel pennáddal.
 Mitől fogva Világ áll, hány-féle Virág
 Nevek-dett a' földből?
 Az égen hány Tsillag éjel nappal villag,
 S hány Gyöngy-fzem lótra' kődből?
 A' Tenger; hány tsöpből áll? és a' földhőköl
 Vaj s-hány tsöp eső esett?
 Hány Angyal kárhozott? s-reánk hány kint hozott
 Adám, midőn el-esett?
 A' Tenger fővényit, s annak fok örvényit
 Tedd hamar edgy lommába.
 Hány tsöpp ártatlan vér most boszszú állást kér
 Igaz Abeltől fogva.
 Add mellé Vadait a' földnek, s-barmaít,
 Minden szörök szálával?
 Fűveknek magvait, Vizeknek habjait,
 A' tenger halaival;
 Madarak tollait, és fáknak ágait,
 Azoknak levelevel.

A' szőlő-

Az örökké-valóságról.

A' szőlő szemeket, s apró követskéket,
 Földnek minden férgével.
 Veld-meg, hány ember holt? s hajok szála hány
 Adám Atyánktól fogva? (völt,
 Hány szempillantás volt, s földre hány tsöp viz folyt,
 Világ kezdettől fogva?
 Ah, veld-el pennádat, s szegezd-bé téntádat,
 Mert ezt véghez nem viszed!
 De bár meg-veinéd-is, számba tehernéd-is
 Ezeket: de meg-hidgyed,
 Hogy meg-foghatatlanb, s-meg számlálhatatlanb
 Az **ÖRÖKKE-VALÓSAG.**
 Örökké-valóság! örökké valóság!
 Oh örökké valóság!

ÆTERNITAS, örökké-valóság.

J Aj, miképpen dobog szívem, mint tűzlobog:
 Nyelvem fellz meg némittya!
 Elmémet serkenti, Lelkemet rettentti,
 S tagaim vékonyittya!
 Mint tenger habzásban, fok kőny hullatásban
 Szemeim úgy úfzkálnak;
 S-mind ennyi fádalmok, s Lelki agodaimok
 Rám csak egy szóból szálnak,
 Oh engem emészti, s szívemet epelzti
 Rettenetes kis szótska;
 Mely végetlen gonoszt mi reánk hoz és oszt
 Ha terjed Lelkünk morská!
 Mellyemet faggattya, erőmet fogyattya,
 Retregtet minden napon:

Az örökké-valóságról.

Tsontom halogattya: velőmet szaraztja,
 Szüntelen állat talpon.
 Örökké valóság! Ez az ifszonyúság,
 Ez a' meny. dörgő szózat?
 Szörnyű villámánál s-Egi ropogásnál:
 Szörnyeb ez a' kis szózat?
 Örökké-valóság! Ez a' kemény fogság,
 Engem vég-nélkül fátalzt:
 Belől viadalmat, kívül agodalmat,
 Mint egy tengert rám áraszt.
 Örökké-valóság! Örökké-valóság!
 Engem fátalzt s-öldököl!
 Örökké-valóság! Örökké-valóság!
 Engem kinez őszitköl?
 Oh időtlen idő! oh ifszonyú idő!
 Oh vég nélkül való vég!
 Oh foghatatlanság! örökké-valóság!
 Fűzed vallyon s-meddig ég?
 Szály-alá Pokolba, ember, gondolatba,
 Nem hogy ott meg-süttesse!
 Hanem hogy a' büztől, és az örök tüztől
 Te meg-menekedhesse!
 Tízia Kányáját, Tantalus almáját,
 Sisyphus fáradtságát,
 Fertelmes Gyilkoknak, és Aspü-kigyóknak
 Fekvészen nyájafságát;
 A' Varas békákat, mint édes répákat,
 Skorpiónokkal meg-élfem:
 Bűrök levől tsinált, s. kénkövel meg-trágyált
 Atalodat, be-vefzem.

Az örökké-valóságról.

Sárkányból szitt mérget, s-minden-féle ferge,
 Nagy jó kedvel meg-rágok;
 Fel forrott kén-köbe, s-onas főrdöbe,
 Gyorsasággal bé-hágok,
 Ambátor verjenek, s-keréghen törjenek
 Szüntelen világ végig;
 Tolvajnak mongyanak, s-tsigára vonnyanak
 Mind a' tsillagos égig;
 Bár meg-égessenek, s-rostélyon süffenek,
 Ló farkon hordozzanak,
 Polarus ökrében, s-tűzes szekerében
 Fáradtig kinezanak;
 Ehséggel ölyenek; s nyilakkal löjenek,
 Izról-izre vágjanak;
 Bár *Asa* tűzébe, s *Lucifer* kezébe
 Világ végig adgyanak;
 Bár ezerni-ezer, sőt még annyi ezer
 Esztendeig ott legyek,
 Tsak végét érhessem, és az reménlhessem
 Hogy az életre mégyek;
 Nintsenek oly kinok, sem fene Hohérok,
 A' kiktől meg ijedgyek;
 Tsak hogy légyen végek, s-örökké ne égjek
 Vég-nélkül ne rettegyek.
 Örökké-valóság! Örökké-valóság!
 Vig izivem mit emészted?
 Te a' Pokol tüztét, s-mérges undok büztét
 Végetlenül gerjesztet?
 Jaj, mitoda inség, s-honnét jött keménység
 Az örökké-valóság;

Az örökké-valóságról.

Mellynek széli s. hofszja, s. szörnyű fok gonosz,
 Mind Vég-nélkül valóság? (Iza,
 Sem orák, sem üdök, sem a' fok elztendők
 Ezt el nem fogyathatták.
 Már kinünk el fogyott, s. Hohérunk el. hagyott
 Káthortak nem mondhatták:
 Ez ilzönynaságra, mint egy Kiralyságra
 Még is sokan sietnek,
 A' Pokol bé-izszja őket, s. onnét visszja
 Soha ők nem jöhetnek.
 Mert mikor végződik, akkoron kezdődik
 Az örök végetlenség:
 Sőt, mind tsak kezdődik, soha nem végződik
 Ez a' nagy keferűség.
 Eredgy Tiszta. Jan, Parázna, s. Fajta n,
 Immár e' Vendégfegbe;
 Te. is Has hizlaló, s. szüntelen torbézlo
 Fűs e' gyönyörűségbe.
 Fősvény Uferáfok, kotzkás Hásártosok,
 Ellyetek vigaságban;
 Feslett buja szemek, s. rágalmazó nyelvek
 Ulszatók trágárságban,
 Pokolba szállani könyű: ki állani
 De meg onnét nem lehet;
 Mert az örök tűzből, s. véghetetlen búzból
 Senki ki nem emelhet.
 Oh szörnyű Halálnál, s. minden nyavalyánál,
 Nyomorúságosb élet!
 Halhatatlan Halál! vaj s. mikoron talál
 Keád a' velzett élet?

Az örökké-valóságról.

Abrakám keblébe, s. Szentek seregébe,
 Kik jutnak Örvendeznek:
 A' szép vigaságban, s. kedves nyajalságban,
 Vég nélkül zengedeznek.
 Pokolnak torkába, s. Luciper markába
 Kik ének keferenek:
 A' fok fajgatásban, s. kemény zokogásban
 Örökké tekeregnek.
 Promethow Varja azért, bár ne várja,
 Egiek Vatsoráját:
 Mert hamis nyelveknek, mint fene ebeknek;
 Bé nem erefzik száját
 Fejér Galamboknak, s. szelid Bárányoknak
 Nyajából választatnak,
 Kik a' boldogságnak, s. örök vigaságnak
 Afzatalához hivatnak.
 Midőn vigasztallya Jókat, és hizlallya
 Az örökké-valóság:
 Ki. rekefzett népet, vaj s. miképpen tépet
 Inség, s. örök szomjúság!
 Egy morsát gyomiroknak, tsepp vizet torkoknak
 Kérnek a' nyomorúltak:
 De még azt sem hadgyák, hogy nékiek hadnak.
 A' kik meg boldogultak.
 Hanem az éktelen, szörnyű, és végtelen
 Siralomnak Kúlsára,
 Kemény fajgatásnak, és köny hullatásnak
 űzi undok Kútryára.
 A' mennyit sirhatnak, tsak annyit ihatnak,
 Oh ti szaraz Torkosok!

Az örökké-valóságért.

De bár fűfokot, s köny-hullatáfokot,
 Innák tűzben lakofok,
 Talám még tűrhető, és meg enyhithető.
 Dolognak ez láttatnék,
 Ha Aspis mérgével, s Kigyók epéjével
 Torkok nem ferteztetnek.
 Oh to métege Serleg! Vaj s mitsoda Felleg,
 A' mellyből te származtál?
 Oh ember! vaj s mit félsz, a' ki ettől nem félsz?
 Talám kőhöz fajzottál;
 Mert kívánság felett mérget adnak, s-felet
 Ott fenki nem ihatik:
 Egészlen meg-töitik mértéked, s-nem féltik,
 Hogy tsaplár meg-tsalatik.
 Ha pediglen mondog, nem zálagos torkod,
 Duskát most nem ihatnál?
 Bé-töiti erővel Gazda mértével,
 Alol kedvesben szomjúznál:
 Tsak ez a' Fárság az, mellyet meg-unándatsz
 Leg-nagyobb Zabáló is;
 Ez s' Kortsoma az, mellyben falt vakar, az
 Leg-nagyobb Bor-tsíszár-is.
 El nem szabad menned, innod kell és enned:
 Mert főzettél illy-fokat?
 A' szállás kapuján, s-Vendégek tábláján
 Láttad-e im ez Szókat?
 Itt semmi vigaság nintsen: hanem rabság,
 És örökké-valóság,
 Örökké-valóság! Örökké-valóság!
 Oh örökké-valóság!

Az örökké-valóságért.

*Az múlandó Világtól-való bússzítás az
 örökké-valóságért.*

Mit használ, kérelek, a' Világ,
 Mely most kívül szép mint Virag?
 Mit tündöklő Arany s-Ezüst?
 Majd el-enyésznek mint a' Füst,
 A' csillámló Királyi szék
 Mit használ? Mit páltzás Felség?
 A' páltza s-nagy Birodalom,
 El-olvad, mint a' hó-halom,
 Tetsed szépsége Rosánál,
 Piroslab ortzád, mit használ?
 Halál szépségét le-kasztál;
 A' Rósa szint földbe kapál,
 Mit használ sárga szép hajad?
 Mit Klária szinü ajakad?
 Mit fényes Krisztályos szemed?
 Majd sűrbe dugják holt fejed.
 Aranyba jární mit használ?
 S-hogy tested abban talpig áll?
 A' Szin-arany tsak sárga föld:
 A' földet nagyra ne bőtsüld,
 Mit használ szép Veres, s-puha
 Bibor bársonnyá sző ruha?
 A' Bibor szine tsiga-vér?
 A' tsiga-vér, fokot nem es.
 Tekintsd meg a' Selyem ruhát,
 Sugorgó nyűvek fonalát:
 El-hidd, hogy pondrok ganéja,
 Ganéjt tsak el-kell hánnia.

Az örökké valóságról.

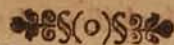
Ha jól nézed, mitsodák
 Kik szived Istentől vonnyák?
 Tsak Tsiga, vér, és sárga-Sár,
 Es a' mit fony egy rút Bogár.

Távozzál el, te rosz Világ:
 Bolond, a' ki törődbe hág:
 Mert végetlen jót nem sze. esz,
 Hanem tsak hiúságot keresz.

Eredgy: elly már magad szerént:
 Soha szemem rád nem teként,
 Elég, hogy eddig engemet,
 Rá-vörtél, s-tartád szivemet.

Közelget már Végetlenség,
 Es a' Menyébéli Békeség,
 Istennek már szivem szerént
 Szolgálók, Jámbor Szólga-ként. Amen.

V E G E.

Hogy ez Könyvnek utollya üressen ne
 maradnak, tehát még-is a' Kegyes Ol-
 vasónak edgynéhány szép intő
 Verseket hozok elő.

*A. Testi Gyönyörűségekben igaz Bőldogság és
 valóságos öröm nem találhatik.*

A' Gyönyörűség olly tsorgó kút fő,
 A' mellyből minden gonosz jőtön jő:
 Az jó örömnök tsak hamis szine,
 Semmi igazság nintsen ő benne,
 Az hamis öröm nagy sérelmet hoz,
 Ne bizzek azért bár senki ahoz,
 Sok jószágoknak szép tsemetéjét,
 El-rontya, veszt minden gyümölsét.

Item:

Öröme s. gyönyörűsege az testnek,
 Kárt veszedelmet, jajt hoz te lelkednek,
 Rövid az öröm, mellyet tested érez,
 De lelkednek örök sérelmet szerez,

Ez Világi Szerentsében is nintsen semmi igaz.
 A' szerentse ha kedvét nyújya néked,
 Nem valónak, tsak tetterálnak hidgyed,
 Örizd magad mert álnokul halót vét,
 Ottan reád fordít gonosz Szerentsét.

Item:

A' kit gyönyörködter a' jó szerentse,
 Bánattal rongallya, mert el kell kintae.

Szerentsének álbatalanságáról.

Item:

Dolgok sokkal jobban vagyon azoknak,
A' kik jó Szerentsét soha nem lattak.
Hogy nem kiker az meg örvendeztetett,
Oszán rájok nagy legelmet ereztett.

Item:

Mit bősüllöd ennyire a' Szerentsét,
Ki szüntelen el-fordul és hátat vét?
Mert az néked egyebet nem készített,
Hanem bűt, bánatot, keferűséget.
Mivel hogy tőled meg nem tartathatik.
Ha ortzája tőled el-fordittatik.
Mi lehetne hát egyéb a' Szerentse,
Hanem jövendő kinoknak követése.

Item:

Oh Szerentsének változandó dolga,
Hogy nem távozik el tsintalansága.
Melly nagy véletlen, és hirtelenséggel,
Ő kedves játéki mint változnak el!
Minden öröm és gyönyörködés végre,
Változik firáfra, keferűlegre.

*Továbbá, a' Gazdagságban is nincs semmi
helyesség.*

Az Tantalust, Főlvény, miért neveted s
Ez Fabula te rólad szerezterett,
Mert szinte tenéked vagyon így dolgod,
Mudon a' sok pénzt kintset együtt tartod.

Az földi részeg szer-
centsének . . . Tsen-
getyje:

Löcse, 16. . . 8v.

(40 szatlan levél, de e pél-
dányból az utolsó - 40-ik-
levél hiányzik, valamint a
2 első levél alsó sarka. Félb
kiadása van, de ez nem volt,
ismerem.)